HERKES Mİ HIRSIZ

Eric Chappell

Çeviren : Özcan Özer

KİŞİLER

Trevor FARRİNGTON……..... 40 yaşlarında

Jenny FARRİNGTON…….... Trevordan daha genç

John MİLES……. 40 yaşlarında

Barbara MİLES…….Jenny'den daha yaşlı

Spriggs…… 50 yaşlarında

I.PERDE

1.Sahne……. Ekim sonları, akşam

2.Sahne……. Yarım saat sonra

II.PERDE

1.Sahne……. Birkaç dakika sonra

2.Sahne…….. İki saat sonra

1.Perde

1. Sahne

Oyun, Barbara ve John MİLES'Ların kır evinde geçer.

John ve Barbara MİLES'ların kır evinin geniş konuk odası. Gece.

Oda, pahalı ve rahat mobilyalarla döşenmiştir. Sahne gerisinde bir şömine, diğer yanda da, deri ciltli kitaplarla dolu olan bir kütüphane. Sağda, bahçeye çıkan cam bir

kapı. İçinde oturma gurubu olan bir cumba. Sol arkada, koridora açılan bir kapı. Solda yemek odasına açılan çiftli kapı. Sahne önünde, Regency stilinde sandalyeler, kanepe ve sehpalar. Diğer eşyalar: camlı bir büfe, içkilerin olduğu bir masa, raflar, duvarlarda resimler, telefon, masa lambası ve bir saksı bitkisi. Şömine, bahçeye açılan cam kapının anahtarı, şömine rafının üstündedir.

Perde açıldığında, oda yavaş yavaş aydınlanarak ortaya çıkar. Büfenin çekmeceleri açıktır ve içindekiler oraya buraya saçılmıştır. Raflarda sadece bazı kutlama kartları ve beyaz mermerden bir heykelcik vardır. Sağdaki cam kapı açıktır.

Trevor bahçeden girer. Orta boylu ve kırk yaşlarındadır. Orta karar bir takım elbise giymektedir. Elinde bir golf sopası sallamaktadır. Odaya bir göz gezdirir.

TREVOR : Aman Allahım! *(Hafif bir ıslık çalar.Fısıltıyla)* Orda mısın, John?

JOHN : *(dışarıdan)* Koridordayım.

TREVOR : Umarım, vaziyeti görmeye hazırsındır.

John girer. O'da gece dışarı çıkıldığında giyilen türden bir takım elbise giymektedir. Trevor'la aynı yaşlardadır, ama daha uzun boylu, daha güçlü bir görüntüsü vardır.

JOHN : Aman Allahım!

TREVOR : Sanırım bahçeden gelmişler ve kapıyı zorlamışlar. Muhtemelen eşyaları da buradan götürmüşler.*(Cam kapıyı gösterir)*

JOHN : Şerefsizler! Şu ayak izlerine bak! ‘ Sıçtığımın ‘ ayaklarını bile silmemişler . Bunlar ne çeşit evlerden çıkıpta geliyorlar böyle.

TREVOR : Lağımdan geliyorlar nereden olacak. İşte onların geldikleri yer orası, bokun içinden çıkıp geliyorlar. Çin porselenlerini götürüşleri gözümün önüne geliyor da şimdi.

JOHN : Çalışma odasındaki işlemeli saksılar, yemek odasındaki gümüş takımlar.

TREVOR : Çok üzüldüm, John.

JOHN : Benim bütün hayatımı alıp götürmüşler, Trevor. İçeri girmişler ve benim kahrolası hayatımı alıp götürmüş herifler. Kendimi hakarete uğramış gibi hissediyorum. Tecavüze uğramış gibi.

TREVOR : Neyse ki, golf sopalarını götürmemişler. O piçlerin birini elime geçirirsem, ne yapacağım, biliyor musun? Hayatını bitireceğim, yediği sopayı say o zaman.

JOHN : Bunu sonuna kadar hak ettiler.

TREVOR : Allah için, hak ettiklerini alacaklar.

JOHN : Üst katta olabilirler, biliyor musun.

TREVOR : Ne?*(Şaşırmış)* Hala burada olduklarını mı düşünüyorsun?

JOHN : Olabilir. Biz oldukça erken döndük çünkü.

TREVOR : *(Sesini azaltarak)* Ama taksinin sesini duymadıklarından emin misin?

JOHN : Dikkat ettiklerini sanmam. Burada şehirden oldukça uzaktayız. Onun için, bazıları hala burada olabilir. Ve buda hala bir avantajımız olduğu anlamına geliyor.

TREVOR : *(neredeyse fısıldayarak)* Bu da ne demek oluyor, John?

JOHN : Biz haklı durumdayız.

TREVOR : Elbette haklı durumdayız. Ama ilk önce, gerekeni yapmak lazım. Önce polise telefon edelim, sonra piçlerin soluğunu keseriz.*(Ahizeyi kaldırıp, dinler)* Telefon kesik. Kabloyu kesmişlerdir.

JOHN : İlk yaptıkları şey budur zaten.

TREVOR : Bu karşımızdakilerin profesyonel oldukları anlamına gelir, aynı zamanda bizim de dikkatli olmamızı gerektirir. *(Koridor kapısına gider,yavaşça açar ve bağırır)*John, sen köpek kulübesine git ve dobermanları serbest bırak, ha, ağız tasmalarını da çıkarmayı unutma!

(*John, ona bakar ve kapıyı açar).*

JOHN : Bizim dobermanlarımız yok, Trevor. Hatta herhangi bir köpeğimiz bile yok.

TREVOR : Ama onlar bunu bilmiyor ki.

JOHN : Onları korkutup kaçırmak mı istiyorsun?

TREVOR : Evet. Sen istemiyor musun?

JOHN : Hayır, ben o piçleri yakalamak istiyorum. Haklısın, ben de kudurmuş dobermanlarımın olmasını çok isterdim. Bir damla su için yalvararak, yavaş yavaş gebermelerini seyretmeyi çok isterdim.

TREVOR : Bak John, biliyorum ikimizde çok kızgınız ve sen kendini hakarete uğramış gibi hissediyorsun, doğrudur.Ama sanırım sakinleşmemiz gerek.

JOHN : Sakinleşmek mi? Adamlar hayatıma tecavüz ediyorlar, Trevor ve sen bana sakin olmaktan söz ediyorsun.(kitaplıktaki bir düğmeye basar)

Kitaplığın bir bölümü açılır ve kasa görünür. John, kasanın şifresini çevirir ve açar. İçindekileri kontrol eder, bir tabanca çıkarır ve kasayı kapar. Trevor hayretle bakar.

(Bu bakışa güler) Bu kasadan haberin yoktu değil mi?

TREVOR : Böyle bir kasanın olduğundan hiç haberim yoktu.

JOHN : Neyse ki, onların da haberi yoktu. İyi kamufle etmişim değil mi? Bu kitap yüzü görmemiş piçlerin, Ansiklopedi Britanika'nın yanından bile geçmeyeceklerini

biliyordum.*(koridor kapısına doğru yönelir).* Eeee gelmiyor musun?

TREVOR : İşe yarayacak mı dersin?

JOHN : Elbette yarayacak. Ben bunu börtü böcek öldürmede kullanıyordum. Bu piçler içinde son derece uygun olacaktır. Ben önden gidiyorum.

TREVOR : John, unuttuğumuz bir şey var.

JOHN : Neymiş o?

TREVOR : *(özenle)* Kadınlar.

JOHN : Ne olmuş kadınlara.

TREVOR : Birinin onları koruması gerekmiyor mu?

JOHN : Haklısın. Sen onlarla kal, ben gideyim.

TREVOR : Dikkatli ol.

JOHN : Asıl onlar dikkatli olsun.

TREVOR : Eğer ordaysalar……yani ne yapacaksın?

JOHN : Elbette geberteceğim o piçleri.

(John çıkar)

(Trevor etrafına bakınır. Yüzündeki kuşkulu görüntü bir gülümsemeye dönüşür.)

(Trevor'un karısı Jenny, girer. Trevor'dan birkaç yaş daha genç göstermektedir. Hoş,aydınlık yüzlü güzel bir kadındır.)

JENNY : Oh, aman Allahım!

TREVOR : Evet, ne yazık ki! Galiba her yer aynı; yemek odası, çalışma odası… Evi darmadağın etmişler.

JENNY : Zavallı, John. Görünce ne yaptı.

TREVOR : Ne yapacak; alt üst oldu tabii. Ama daha da kötü olabilirdi.

JENNY : *(merakla)*Neden gülümsüyorsun.

TREVOR : Hayır gülümsemiyorum.

JENNY : Elbette gülümsüyorsun.

TREVOR : Şu anda gülümsüyorum, çünkü sen gülümsediğimi söylüyorsun. Ama az önce kesinlikle gülümsemiyordum.

JENNY : Peki, gülümsemiyordun da ne yapıyordun o zaman?

TREVOR : Bilmiyorum.

JENNY : Annem öldüğü zaman da, aynı şeyi yapmıştın, anımsıyor musun?

TREVOR : Evet, yüzüm aşağı yukarı bu ifadedeydi. Sanırım böyle olmak duygularımı gizlememe yardımcı oluyor.

JENNY : Yüzünü buruşturmanın bir ileri aşaması gibi mi yani?

TREVOR : Evet.

JENNY : Hala gülümsüyormuşsun gibi görünüyor. Ama asıl sorun ne biliyor musun? Bugünlerde, başkalarının mutsuzluğu sana mutlu bir hava veriyormuş gibi geliyor bana.

TREVOR : Hayır, mutlu bir hava içinde değilim. John için üzülüyorum. Zavallı John, gülümsemiyor. Şakağındaki damar kütür kütür atıyor. Neredeyse patlayacak gibi.

JENNY : John nerede?

TREVOR : Üst kata çıktı.

JENNY : Üst katta olduklarını mı sanıyor?

TREVOR : Evet, bende öyle düşünüyorum.

JENNY : Polisi aramamız gerekmiyor mu?

TREVOR : Telefonu kesmişler.

JENNY : İşte bu çok fena.

TREVOR : Evet öyle.

JENNY : Şehirden çok uzaktayız.

TREVOR : Şehirden uzakta mı, şuna dağın başındayız desene. Neden herkes gibi, yol kenarında bir evde oturmaz ki?

JENNY : Yani bunu hak ettiğini mi söylüyorsun?

TREVOR : Hayır, ama böyle zamanlarda insanın komşularına ihtiyacı oluyor.

JENNY : Bunu sen mi söylüyorsun, Trevor? Sen daha bizim komşuların adını bile bilmezsin.

TREVOR : Kim demiş…..Marshall'lar değil mi?

JENNY : Onlar taşınalı iki yıl oluyor. Şimdi Forbes'lerle komşuyuz. Onlarda kedilerine tuğla fırlattığından beri seninle konuşmuyorlar, biliyorsun.

TREVOR : Her neyse canım. Yine de bizim kendimizi böyle izole ettiğimizi söyleyemezsin. Fazla paranın olması durumu zorlaştırıyor; bu tür durumlarda, aldığın yara daha ağır oluyor. İnsan, gerçekten değip değmediğini düşünüyor.

JENNY : Onun için mi biz böyle meteliksiz yaşıyoruz? Yani soyguna maruz kalmamak için mi?

TREVOR : Bir kere biz meteliksiz değiliz. Üstelik bizi de soymaya kalkıştılar biliyorsun. Ayrıca, sürekli John'u kıskandığımı ima etmekten vazgeçsen iyi olur. Ben, asla John'u kıskanmadım. O benim en eski arkadaşım ve ben onun başarılarından her zaman gurur duyarım. O başarıyı hak etmiş biridir. Berbat bi çocukluk geçirmiştir. Pisliğin tam ortasında büyüdü.

JENNY : *(bezgin bir ifadeyle)* Biliyorum, biliyorum anlatmıştın.

TREVOR : Annem onu eve sokmazdı. Neden biliyor musun?

JENNY : Çünkü pis kokardı.

TREVOR : Getto'da yaşarlardı. Oraya bir kere gitmiştim. Oda ağzına kadar insanla doluydu ve bir ambalaj kutusundan daha büyük olduğu söylenemezdi. Ve okulda da…..

JENNY : Herkes tarafından eziliyordu.

TREVOR : Öyle olduğunu söyleyebilirim. Üç yıl boyunca aynı pantolonu giymişti. Onun boyu uzadıkça pantolonun paçaları kısaldı. Zürafa'ya benzerdi zavallı.

JENNY : Aman tanrım!

TREVOR : Ne oldu?

JENNY : Heykeli almamışlar. Yıl dönümleri için hediye ettiğimiz heykel. Bak orada duruyor. Tanrım bu utanç verici bir şey.

TREVOR : Neden utanç verici olsun ki?

JENNY : Onu almamışlar,Trevor. Çünkü ucuz bir taklit olduğunu anlamışlar.

TREVOR : Sanırım Barbara da anlamış. Biz getirdiğimizde John onu şöminenin üstündeki rafa koymuştu. Barbara da yavaş yavaş kapıya yaklaştırmış. Herhalde, pazartesi günü, kapı dışarı edilmiş olur.

JENNY : Her neyse, onu burada bırakamayız. Bu çok utanç verici bir şey.*(heykeli alır ve saklayacak bir yer arar)*

(John girer)

JOHN : *(nazikçe)* Neyse ki, onu almamışlar.*(heykeli Jenny den alır ve şöminenin üstündeki rafın tam ortasına koyar)*

TREVOR : Yukarısı nasıldı,John?

JOHN : Bütün yatak odalarına girmişler ve değerli ne varsa almışlar.

JENNY : Çok üzüldüm, John.

JOHN : Biliyor musun, adamlardan biri gerçekten yatağa uzanmış ve bir poşet şekeri yemiş.

TREVOR : Nereden anladın?

JOHN : Yastığın üstünde izi kalmış, bir sürü de şeker kağıdı yatağın üstündeydi.

TREVOR : Arkadaşlar bayağı rahatmış, desene.

JENNY : Pis bir şey yok muydu, yani orada?

JOHN : Yatak odası darmadağınıktı, Jenny. Pis bir şey derken neyi kastediyorsun?

JENNY : Yani nahoş bir şey yok muydu?

JOHN : Nahoş mu?

JENNY : Kıskançlıktan yapılmış şeyler, sağa sola bulaştırılmış pislikler gibi yani?

JOHN : Hayır, sağa sola bulaştırılmış her hangi bir pislik görmedim.

TREVOR : Eh, nede olsa adamlar profesyonel.

JOHN : Profesyonel mi? Haydn Yaylı Sazler Dörtlüsü ziyaret etmedi bizi, Trevor. Bunlar pislik. Ben bütün hayatımı bu işler için harcadım, işte profesyonel olan bu. Geldiler ve hepsini alıp götürdüler şerefsiz herifler.

TREVOR : Elbette, haklısın John. Çok üzgünüm.

JENNY : Artık Barbara'yı buraya getirmemiz gerektiğini düşünmüyor musun, John? Üşümüştür şimdi. Üstünde incecik bir giysi vardı.

JOHN : Haklısın. Durumu görünce ne yapacak bilmiyorum. Daha bir yıl önce kapkaççılar tarafından saldırıya uğramıştı. Sahi, nerede o?

JENNY : Yaz evinde. Ben getireyim ama sanırım yardıma ihtiyacım olacak.

JOHN : Neden?

JENNY : Uyuya kalmıştı.

JOHN : *(soğuk)* Uyuya mı kalmıştı?

JENNY : Çok yorgundu, John.

JOHN : Yorgun, ha! Her şeyin içine ettiği yetmiyormuş gibi…Akşam yemekte, ne kadar kısa sürede ne kadar çok içtiğini gördünüz. Zaman kazanmak için şişeden içmediğine şaşırmadım desem, yalan olur. Her neyse, içmesine bir şey demezdim. Ama arabayla bizi getirecek olan oydu.

TREVOR : Gerçekten bunu yapacak durumda değildi.

JOHN : Hiç birimiz değildik. Hepimiz alkol sınırını aşacak kadar sarhoştuk. Onun için maden suyu içmeye devam etmeliydi. O hepimizden çok sarhoş olduğu için, arabayı restoranın önünde bırakmak zorunda kalmadık mı?

TREVOR : Sanırım bir üzüntüsünü bastırmak için içti.

JOHN : Evlilik yıl dönümüzde, üzüntüyü bastırmak için içmek biraz nezaketsizlik olmuyor mu? Tanrım! Ne kutlama oldu ama!

TREVOR : Üzülme John. Ben şimdi onu getiririm.

(Trevor çıkar)

JENNY : Zavallı John. Bunlar için ne kadar çok çalıştığını biliyorum.

JOHN : Bunlar mı? Onlar desen daha doğru olmaz mı, Jenny. Hepsi gitti.

JENNY : Neyse ki, resimleri almamışlar. Hiçbir yere de zarar vermemişler.

JOHN : Belki de şükretmem gerekiyor.

JENNY : Bizim komşuların evini soyduklarında tüm duvarlara yazılar yazmışlar, büfenin içine de hiç hoş olmayan bir şey bırakmışlardı.

JOHN : Ah, demek onlar profesyonel değilmiş.*(içkilerin yanına gider ve ortada hiç bardak(kadeh) olmadığını fark eder)*

JENNY : Hiç para almışlar mı?

JOHN : Hayır, para kasanın içinde. Kasanın yerini bulamamışlar bile. Yani

bunlarda profesyonel değilmiş. *(büfede kadeh arar).*

JENNY : Kasa bu odada mı?

(John, kadeh ararken, Jenny kitaplığın bölmesini açar ve kasa ortaya çıkar.)

JOHN : Evet, ama sana nerede olduğunu söylemeyeceğim*(hala kadeh aramaktadır)*Sıkı ve uzun bir araştırmadan sonra bir eksperin bulamayacağını söyleyemem, ama senin vasat hırsızların…*(döner ve Jenny nin kasayı bulduğunu görür)*

JENNY : Sanırım onu buldum.

JOHN : *(şaşkın)* Şey, evet. Ama, eğer onlarda bulmuş olsalar bile, bu bir işe yaramazdı. Şifreyi bilmeden bir şey yapamazlar. Onu da benden başka kimse bilmiyor.*(kitaplığın kanadını kapatır)*

JENNY : Barbara da mı?

JOHN : Hayır, bilmiyor.

JENNY : Neden?

JOHN : Çünkü bu tür kasalar çıktığında adamlar, şifreyi öğrenmek için kurbanlarına işkence yaparlar. Barbara şifreyi bilmediği sürece, böyle bir işkenceye maruz kalma tehlikesinden uzakta olacaktır.

JENNY : Ama, hırsızlar onun bunu bilmediğini, bilmiyorlar ki…

JOHN : Ne?

JENNY : Yani, işkence yapmadan, onun şifreyi bilip bilmediğini nereden anlayacaklar?

JOHN : *(kabul eder)* Ben bunu hiç böyle düşünmemiştim. Hala da ona söyleyemem. Çünkü, kasada yüklü bir miktar para var. Şifreyi söylersem, onun suça doğru yönelmesine zemin hazırlamış olmaz mıyım? Çok fazla direnebileceğine inanmıyorum.

JENNY : Bu onu çıldırtıyor olmalı.

JOHN : *(gülümser)* Evet. Tuhaf olan ne biliyor musun? Aslında şifreyi biliyor, ama bildiğini bilmiyor. Ne demek istediğimi çaktın mı?*(susma)* Alarmın neden çalışmadığını merak ediyorum.

JENNY : Belki de çalışmıştır.

JOHN : Hayır. Eğer çalışsaydı, çiftlikteki kulübeden duyulurdu. Orada anahtarları bıraktığımız aile yaşıyor. Büyük olasılıkla Barbara onu kurmayı unuttu.*(odayı toplamaya başlar)*

JENNY : Alarmı çoğunlukla Barbara mı kurar.

JOHN : Bu onun sorumluluğundadır. Ben arabayı garajdan çıkarırım, o alarmı kurar. Siz nasıl yapıyorsunuz?

JENNY : Bizim alarmımız yok. Biz sadece ışıkları açık bırakıyoruz, birde radyoyu. Bazen de televizyonu. Açıkçası, biz evde olduğumuz zaman çalışan eşyadan daha fazlası, biz evde yokken çalışır durumda oluyor.

JOHN : Bu hafta sonu da aynı şeyleri yaptınız mı?

JENNY : Hayır, bu hafta sonu Trevor, bir fincan çay bıraktı, birde açık bir kitap. Mutfak masasının pencereye bakan tarafında da, yarısı yenmiş bir sandviç. El arabasını garaja giden yolun üstüne bıraktı, birde her zamanki pozisyonunda arabaya yaslanmış olan bir tırmık. Sanki bahçede çalışılıyormuş ta, kısa bir süre ara verilmiş izlenimi uyandırsın diye. Sonra, birisinin gözetliyor olması ihtimaline karşı da, Trevor arabayla çıktı, bende günlük kıyafetler içinde, ayağımda lastik çizmeler arkasından gittim. İki cadde aşağıdan beni aldı, öyle geldik.

JOHN : *(inanamamış bir ifadeyle bakar)* Aman Tanrım, bu ülkeye ne oldu böyle?

(*Barbara, Trevor'un hafif desteği ile girer. Jenny'den daha yaşlı göstermektedir.Ama üstündeki şık ve pahalı giysiler*

bu farkı havada kapatacak durumdadır. Çok sarhoş olan birinin yavaş yavaş ayılması durumundadır.)

TREVOR : Evet, Barbara, şimdi derin bir nefes alsan iyi olur.

JENNY : Durum göründüğü kadar kötü değil.

BARBARA : Ne değil?

JENNY : Gözlerinin ışığa uyum sağladığını sanmıyorum.

JOHN : Işığa uyum sağlamak mı? Gözlerini odaklayamıyor bile. Hanımefendiye bakın bir kez, sanki öğle yemeği için dışarı çıkmış

JENNY : John, lütfen!

JOHN : Özür dilerim, Jenny, ama bizi arabayla buraya kadar getirebilmeliydi. Eğer bunu yapsaydı, şimdi en azından arabamız ve bir araç telefonumuz olacaktı.

TREVOR : Cep telefonuna ne oldu?

JOHN : Ne yazık ki, o da çalındı, Trevor.

(Barbara içki masasından bir şişe alır.)

JOHN : Yeterince içmedin mi ?

BARBARA : Hayır. *(etrafına bakınarak kadeh aranır.)*

JENNY : Allahtan kimsenin bir tarafına bir şey olmadı.

TREVOR : Sağa sola yazı yazılmamış, pislik bulaştırılmamış, nahoş şeyler görmek zorunda da kalmadık.

BARBARA : Bu neden söz ediyor ? Kadehler nerede ? Kimse bulaşık makinesini boşaltmamış galiba ?

TREVOR : Sadece eşyaları kaybetmiş olmanıza şükretmeniz gerek.

JOHN : Evet, onlar sadece eşyaydı; ama pahalı eşyalardı.

TREVOR : Ben onların insanlardan daha önemli olmadığını söylemek istedim.

JOHN : O eşyalar, insanların bazılarından çok daha önemlidir benim için. Simpsonlardan daha önemlidir örneğin.

(Bardak aramakta olan Barbara, bütün odayı gözden geçirir, etrafına bakınarak.)

BARBARA : Aman Tanrım! Bizi soymuşlar.

JOHN : Deminden beri, biz de sana bunu anlatmaya çalışıyoruz.

BARBARA : *(ayılmaya başlar)* Birisi birşeyler yapmayacak mı peki? Polisler nerede?

JOHN : Sen alarmı kurmadın değil mi ?

BARBARA : Kurmadığımı nereden biliyorsun?

JOHN : Alarm çalışsaydı, şimdi polisler burada olurdu.

JENNY : Kurup kurmadığını anımsamıyor musun, Barbara ?

BARBARA : Anımsamıyorum.

JOHN : Bunu alışkanlık olarak yapman gerekirdi.

BARBARA: Biliyorum, ama bazı şeyler alışkanlık halini aldığında, onu yapmayı akıl etmeyebilirsiniz. Ne yazık ki, bu benim hayatı yaşayışım böyle. Eğer kurmuş olsaydım ne fark ederdi, kulübede de kimse yokmuş ki.

JOHN : Cooperlar nerede peki ?

BARBARA : Onlar çeyrek mil uzaktalar. Muhtemelen hiçbir şey duymamışlardır.

JOHN : Duymamışlardır, çünkü sen alarmı kurmadın.

BARBARA : Gümüş takımları almışlar mı ?

JOHN : Evet.

BARBARA : Ya kristalleri?

JOHN : Almışlar.

BARBARA : Porselenler?

JOHN : Onları da götürmüşler.

BARBARA : Peki ya mücevherlerim ?

JOHN : Onları taktığını sanıyordum.

BARBARA : Hepsini nasıl takayım?

JOHN : Peki neredelerdi?

BARBARA : Soyunma odasında masanın üzerinde.

JOHN : O zaman, onlar da gitti. Kasaya koymalıydın.

BARBARA : Ben kasayı açamıyorum ki.

JOHN : Bana söylemen yeterdi.

BARBARA : Sen arabayı garajdan çıkarıyordun.

JOHN : O zaman taksaydın.

BARBARA : Hepsini mi ağırlıktan yere yığılmamı mı isterdin ?

JOHN : Nede olsa, bir başka nedenle de olsa yere yıkıldın.

BARBARA : Her neyse, ben hiçbir şey yapmadan, elim kolum bağlı burada oturacak değilim. Arabamı alıp doğruca polise gideceğim.

JOHN : Bu işleri yavaşlatmaktan başka bir işe yaramaz.

BARBARA : Neden?

JOHN : Çünkü, ilk yarım saati, senin alkol dereceni ölçmeye harcayacaklardır.

TREVOR : Ben giderim, John. Ben iyiyim. Arabamın anahtarlarını alayım. *(Kapıya yönelir.)* Sende gelsen iyi olur, Jenny. Kaybolan bir şeyler var mı bakarsın…

(Trevor ve Jenny çıkarlar.)

(John ve Barbara birbirlerine bakarlar.) (Barbara inadına şişeden, içer ve etrafına bakınır.)

BARBARA : Aaa, bak, heykeli almamışlar. Bu hırsızlar hakkında bize olumlu bir fikir veiryor. En azından maldan anlıyorlar.

JOHN : Ne demek istiyorsun?

BARBARA : Yani demek istiyorum ki, gördüklerinde alçı ile mermeri ayırt edebiliyorlar.

JOHN : Neye güçleri yetiyorsa onu almışlar hediye olarak. Benim için de bunun şöyle bir önemi var; onlar benim en eski arakdaşlarım.

BARBARA : Hep bunu söyler durursun zaten. Neredeyse her hafta sonumuzu onlarla birlikte geçirmemizin sebebi budur herhalde.

JOHN : Hayır, her hafta sonumuzu onlarla birlikte geçirmiyoruz.

BARBARA : Geçiriyoruz. Barbeküde, yüzmede, teniste… Neredeyse her hafta sonu onlarla birlikteyiz. *(Susma)* Şimdi kendi arabasıyla mı gidecek? Beklenmedik bir

değişiklik. Umarım döndüğünde benzin parasını bizden istemez.

JOHN : O cimri biri değildir.

BARBARA : Bence o cimriden ziyade, bir beleşçi.

JOHN : Hayır.

BARBARA : O zaman neden hiç onun cüzdanını görmüyoruz? Sence yok mudur? Nerede saklıyor peki? Her defasında, elini arka cebine doğru götürür, ama bir türlü oradan cüzdan çıkmaz. Sence orada mı saklıyordur?

JOHN : Bu denli alaycı olmanı gerektirecek bir durum göremiyorum. Benim hiçbir şeyim yokken, o benim arkadaşımdı. Ve onunla ilişkimi koparmak istemiyorum.

BARBARA : Peki, sen bilirsin. En azından bu gece şarabın parasını ödemeyi teklif edebilirdi, ama etmedi. Yaptığı tek şey, elini arka cebine atmak, ama boş çekmek. Bu arada, bütün çikolataları da yemekten geri kalmadı.

JOHN : Bak bu yemeğin bize hiçbir mali külfeti yok. Hesabı şirket ödeyecek. Onları yabancı konuklarmış gibi gösterdim.

BARBARA : Keşke öyle olsaydı. En azından geldikleri yere dönme ihtimali olurdu. Bu hafta sonu neden onları çağırdın? Benimle uzun süre konuşacak bir şeyin olmadığı için mi?

JOHN : Elbette, dört kişi olunca konuşacak daha çok şey oluyor.

BARBARA : Aaa, eveeet Jenny ne kadar büyüleyici değil mi? Kendi sabununu kendisinin yaptığını biliyor musun?

JOHN : Ne ?

BARBARA : Kendi söyledi. Sıfırdan imal etmiyor tabii. Dönüştürüyor.

JOHN : *(Gözünü dikerek.)* Anlamadım, neyi dönüştürüyor ki? Sabunu kullanırsın biter.

BARBARA : Jenny'nin ki bitmez. Hatta, kullandıkça sabun küçülür ve artık onu kullanamazsın. İşte Jenny, onları küçük bir kabın içine koyuyor, eritiyor ve birleştirerek yeniden büyük bir sabun yapıyor. *(Susma)* Beklide bunu ayrı bir zevki vardır, ama bana pek akıllıca gelmiyor. Ya da bu fikri ona Trevor vermiştir. Çünkü, Trevor ona banyo suyunu paylaşmayı önermiş.

JOHN : *(Şok olmuştur.)* Banyo suyunu paylaşmak mı?

BARBARA : Birlikte yaşamaya başladıklarından beri, banyo suyunu paylaşıyorlar. Bilmiyorum; acaba bu birlikte banyo yapmak anlamına mı geliyor? Eğer üst üste oturmazlarsa, iki kişi aynı duşun altında, ancak bir parça ıslanabilirler, o kadar. Eğer aynı anda girmiyorlarsa, önce kimin girdiğini çok merak ediyorum. Eminim yazı tura atıyorlardır. Ama onların; dünya nimetlerinden yeterince yararlandıklarını kesinlikle ve rahatça söyleyebiliriz.

JOHN : Bu kadar yukarıdan bakmak zorunda mısın? Ben onları, seni tanımadan çok önce tanıyordum. Ve bu senin asla paylaşamayacağın bir şey.

BARBARA : Paylaşmak da istemem zaten.

JOHN : Ne oldu, Trevor.

TREVOR : Cüzdanımı almışlar.

BARBARA : *(ilgiyle)* Ah, öyle mi? Neredeydi acaba?

TREVOR : Çorabımın içinde,

BARBARA : *(John'la göz göze gelirler.)* Demek oradaydı?

TREVOR : Ve kredi kartımı da.

BARBARA : Onlar da mı çorabının içindeydi?

TREVOR : Evet, bavulumun içinde. Birinin çorabımın içine bakabileceğini hiç düşünememiştim.

BARBARA : Bende düşünemezdim.

JENNY : Neredeyse ilk baktıkları yer, çorabın içidir, Trevor. Neden yanına almadın ki?

BARBARA : Evet, doğrusu bende çok merak ediyorum.

JOHN : *(kızgın bir bakışla)* Onlara gereksinim duyacağını düşünmedi de, ondan. Başka bir şey almışlar mı ?

TREVOR : Günlük ajandamı.

BARBARA : O da çorabının içinde miydi?

TREVOR : Hayır, masanın üzerindeydi.

JENNY : Neyse, bunu pek önemli olduğunu sanmıyorum.

BARBARA : Eğer, evinizin adresini bulup, sizi de soymazlarsa tabii.

TREVOR : Sahiden yaparlar mı dersin?

BARBARA : Her şey olabilir. Randevularınızı öğrenip, arkadaşlarınızı bile çalabilirler.

JOHN : Bunun komik bir şey olduğunu sanmıyorum, Barbara. En azından Trevor soyulmanın ne demek olduğunu şimdi biliyor.

TREVOR : *(sertçe)* Elbette biliyorum, John. Bizi de soymaya kalkışmışlardı.

JENNY : Evet, gerçekten. Trevor, çok becerikliydi.

TREVOR : Ben onu kastetmemiştim.

BARBARA : Peki ne oldu?

TREVOR : Bir gece, alt pencerenin zorlandığını duydum. Gizlice baktım, adamın biri merdiven dayamış pencereyi zorluyor, içeri girecek.

JOHN : Sen ne yaptın?

TREVOR : O anda bir şey yapmadım.

BARBARA : Hiçbir şey olmamış gibi gidip yattın mı yoksa?

TREVOR : Evet.

BARBARA : Ekonomik olsun diye mi öyle yaptın?

JOHN : *(uyararak)* Barbara!!

TREVOR : Ansızın pencereyi açtım ve ''Haaaaaaayyyyt!'' diye bağırdım. *(aynı davranışı tümüyle tekrarlar)* Bunun daha kolay olacağını düşündüm. Tabii benim zararıma bir durumda olabilirdi.

BARBARA : Ne yaptın, ne yaptın?

TREVOR : Haaaayyyyyyt! Diye bağırdım. *(Hareketi yineler)*

JOHN : Bu onu şaşırtmış olmalı, şok gibi bir şey yani.

JENNY : İşte tam öyle oldu. Merdivenden düştü ve sokağa aşağı koşmaya başladı.

BARBARA : Galiba bende aynı şeyi yapmalıydım.

JOHN : Senin bir şeyin alınmış mı, Jenny?

JENNY : Evet, altın bir madalyon.

JOHN : O neredeydi?

JENNY : Yüz kremimin kutusunun içinde.

TREVOR : Altın bir madalyonun olduğunu bilmiyordum.

JENNY : Şimdi yok artık. Annemindi.

TREVOR : Şimdiye kadar neden hiç takmadın?

JENNY : Çünkü giysilerimle pek uyuşmuyordu.

JOHN : Boşa zaman harcıyoruz arkadaşlar. Senin arabanın anahtarlarını da almışlar mı ?

TREVOR : Hayır.

JOHN : O zaman, aşağı çiftliğe kadar git ve oradan polise telefon et. Eğer Cooper'lar çiftlikte yoksa, bir telefon kulübesi bulana kadar ara, lütfen. Bende etrafı kolaçan edeceğim. İçimden bir his, bu piçlerin hala burada olabileceklerini söylüyor. Sen de çalınanların bir listesini çıkarmaya başlasan iyi olur, Barbara.

(John, bahçeye çıkar.)

BARBARA : Nasıl da emir vermeye alışmış, değil mi ?

TREVOR : *(John'un arkasından çıkar.)* Bende arabaya gideyim.

JENNY : *(meraklı)* Trevor, kredi kartının şifresi yanında yazılı değildi değil mi?

TREVOR : Hayır.

JENNY : Bir yerlerde yazılıydı, ama?

TREVOR : Ajandamda yazılıydı.*(Çıkar)*

BARBARA : *(gülümseyerek)* Eski bankamatikler yarın çok çalışacaklar desene. Barclays Bankın alarm zilleri çalmaya başlayacak. Liste çıkarmaya başlayabilir miyiz?

(Önden Barbara, arkasından Jenny çıkar.)

(Oda bir süre sessiz ve boştur. Sessizlik bir solunum ve homurtuyla bozulur.Pencerenin altındaki mutfak dolabının kapağı ansızın açılır ve halının üzerine bir beden yuvarlanır. Tortop vaziyette halının üstünde bir süre kalır.

Elli yaşlarında biridir. Spriggstir bu. Üstünde sarı bir yağmurluk, ellerinde pembe bulaşık eldivenleri vardır.)

SPRİGGS : Ah, kahretsin!

(Spriggs, zorlukla çözülür, doğrulur ve ayağa kalkar. Başı vücudunun bir yanına doğru eğik durmaktadır. Daha kollarını çözememiştir ve bacaklarından biri uyuşuktur. Öne doğru ancak bükülerek, iki kat hamle yapmaktadır. Bacağını sinirli bir şekilde savurmakta ve bir türlü tutturamadığı yönünü kitaplıkta ansiklopedi Britanika ların bulunduğu rafa çevirmeye çalışmaktadır. Düşünceli bir şekilde ansiklopedilere bakar.)

(Trevor, bahçe kapısının dışından görünür, Spriggs' e bakmaktadır.)

(Spriggs, Trevor'ın gelişini fark eder ve eldivenli ellerini ceplerine sokar.)

TREVOR : *(içeri girer)* Siz kimsiniz?

SPRİGGS : *(Sertçe)* Polis. Ve size bir sorum var. Ev sahibi misiniz?

TREVOR : Hayır, ben misafirim.

SPRİGGS : Ah, öyle mi? Adınız nedir?

TREVOR : Farrington, Trevor Farrington.

SPRİGGS : Üzerinizde kimliğiniz falan var mı?

TREVOR : Pardon anlayamadım.

SPRİGGS : Trevor Farrington olduğunuzu kanıtlayacak bir belgeniz var mı, diyorum?

TREVOR : *(ceplerinin üstüne vurarak yoklar)* Eee, şeyy, yok.

SPRİGGS : Bak bu çok garibime gitti.

TREVOR : Cüzdanımı çaldılar.

SPRİGGS : Kapkaççılara mı çaldırdınız?

TREVOR : Hayır, çorabımın içindeydi.

SPRİGGS : Benim bildiğim, insanlar cüzdanlarını çoğunlukla iç ceplerinde taşırlar.

TREVOR : Bavuldaki çorabımın içindeydi.

SPRİGGS : Ha, anladım. Neyse, yani şimdi biz sizin kim olduğunuzu gerçekten bilemiyoruz.

TREVOR : Bay Miles bana kefil olabilir.

SPRİGGS : Ama, o burada değil, değil mi?

TREVOR : Hayır, bahçeden aşağıya doğru gitti.

SPRİGGS : Hmmm, *(pencereden dışarı bakmak üzere döner, bir yandan da aceleyle eldivenlerini çıkarmaya uğraşır. Sadece parmakları uzar, eldivenleri çıkaramaz.)* O zaman bu; bir türlü kimliğini kanıtlayamadığımız, güven telkin etmeyen ve kuşku uyandırıcı davranışlar gösteren bir adamla birlikteyiz anlamına geliyor.

TREVOR : Bakın, ben hemen.. *(salon kapısına doğru yönelir.)*

SPRİGGS : *(sert bir şekilde)* Odayı terk etmeyin.

TREVOR : Ben bayan Miles' e gi…

SPRİGGS : Size odayı terk etmeyin dedim! Arkanızdan koşmak zorunda kalmak istemiyorum. Eskiden olduğu kadar hızlı değilim artık.

TREVOR : Boynunuza bir şey mi oldu?

SPRİGGS : Ters yatmış olmalıyım.

TREVOR : Şimdi siz benim kuşkulu davranışlar gösteren biri olduğumu mu düşünüyorsunuz?

SPRİGGS : Sinsi bir görünüşünüz var, üstelik sürekli dudaklarınızı yalıyosunuz ve eğer bir eve girdiğinizde üzerinizde sizi tanıtacak bir kimlik belgeniz yoksa, çoğunlukla suçlusunuzdur. Üstelik bu sizin yüzünüzden akıyor.

TREVOR : Ben buna engel olamam, yüzüm böyle ne yapayım. Ağzım ve dudaklarım kuruyor,çünkü içki içtik. Bunun için yalıyorum dudaklarımı. Ve eğer ben sinsi görünüyorsam, bu sizin çok kuşkucu olmanızdan kaynaklanıyor.

SPRİGGS : Elbette kuşkucuyum. Kuşkulanmak benim işim. Sizi tanıtacak hiçbir şey yok. Bahse girerim ceketinizin etiketi de yoktur.

TREVOR : Var. *(Ceketini açar ve etiketini gösterir.)*

SPRİGGS : *(Yakından bakar.)* Ooo, demek oradan satın aldınız, ha?

TREVOR : Bu da mı suç yoksa?

SPRİGGS : Hayır, ama bu evde buluna biri için pek sıradan, değil mi?

TREVOR : Ben bu evde misafirim.

SPRİGGS : Durmadan bunu söylüyorsunuz. Bakın bayım, bu evde yaşamadığınızın anlaşılması öyle pek müthiş bir gerçek değildir. Ayrıca ne söylediğin değil, neyi söylemediğin önemlidir. Siz bana kimliğimi sormadınız. Oysa suçlular çoğunlukla sorarlar. Onlar bir polisi görür görmez tanırlar. Sizse hiç soru sormadan, büyük bir uysallıkla kendinizi bu sorgulamaya teslim ettiniz. Ben herhangi biri olabilirdim; ama siz benim polis olduğumu hemen kabullendiniz. Neden? Çünkü suçlusunuz. Sizde suçluların doğuştan otoriteye karşı duydukları korku var.

TREVOR : Pekala. Bana kimliğini göster.

SPRİGGS : *(sertçe)* Neyse ki ayıldınız. Ama bunun için biraz geç kaldınız. *(Döner, odada göz gezdirmeye başlar, bir yandan da telaşla eldivenleri çektirmeye başlar, çıkaramaz yalnızca her çekişinde '' Flopp'' diye bir ses çıkar. Trevor' a döner)* Burada herhangi bir şeye dokundunuz mu?

TREVOR : Korkarım sadece ben değil hepimiz dokunduk.

SPRİGGS : Beni şu anda sizin dokunup dokunmadığınız ilgilendiriyor.

TREVOR : Hırsızlar eldiven giymemişler midir?

SPRİGGS : Bana işimi öğretmeye mi çalışıyosun?

TREVOR : Hayır, ama eminim...

SPRİGGS : Eldiven giymiş olabilirler. Zeten çoğunlukla eldiven giyerler. Biz şu anda ne bulacağımız umuyoruz, eldivenin parmağında bir delik ya da herhangi başka hata. Zaten polisin işi nedir ki, eziyet dolu, amansız bir araştırma, bıktırıcı bir rutin. Ne için ; küçücük bir parça delil için.

TREVOR : Soygunu nasıl haber aldınız ?

SPRİGGS : Ne?

TREVOR : Soygunu nasıl öğrendiniz, dedim!

SPRİGGS : Komşular tarafından karakola gönderilen bir alarm sinyalinden.

TREVOR : O zaman , bayan Miles alarmı kurmuş demektir.

SPRİGGS : Öyle görünüyor.

TREVOR : Bakın , ben hemen gidip bayan...

SPRİGGS : Bayan Miles benim bir işime yaramaz.Gidip binanın etrafını gözden geçirmem gerek. Siz bir yere ayrılmayın. Herhangi bir şeyi yerinden oynatmanızı istemiyorum.

TREVOR : Beni burada mı bırakıyorsunuz?

SPRİGGS : Evet.

TREVOR : Benden kuşkulandığınızı düşünmüştüm.

SPRİGGS : Sizi böyle düşündüren şey nedir?

TREVOR : Sizin davranışlarınız.

SPRİGGS : Polis teşkilatında yıllarım geçti benim. Ve bu yıllar boyunca edindiğim deneyimlerim, sizin talihsiz biri olduğunu söylüyor.Ayrıca , gözleriniz azıcık birbirine yakın ve suç işleyecek cesarete sahip olmadığınızı anlamak, hiç de zor değil.Ve zaten ben bu işi Bradford Çetesinin yaptığıı düşünüyorum.Bir süredir bu bölgede çalışıyorlar.Neyse bayım;

Her ne kusurunuz olursa olsun Bradford çetesinden olmadığınız aşikar.(Bahçe çıkışına doğru yönelir)

TREVOR : Bir dakika, hala kimliğinizi göstermediniz.

SPRİGGS : (Duraklar, sonra gülümser) Gelişme gösteriyorsunuz bayım.(Trevor' a doğru bir kimlik uzatır) Müfettiş Bostock, CID bölgesi.

TREVOR : Bakın, bırakın da gidip bayan Miles'ı çağırayım.

SPRİGGS : O kapının koluna dokunma!

TREVOR : Koluna dokunmadan kapıyı nasıl açacağım?

SPRİGGS : Siz durun, bayan Miles'ı ben getiririm.(Bir kez daha bahçeye yönelir ****)

TREVOR : Bacağınıza ne oldu ?

SPRİGGS : Cuma gecesi boktan bir iş üstündeyken kasıklarıma bir tekme yedim. (kapının önünde bir süre durur) Bay Miles'ın dışarıda olduğunu söylemiştiniz, değil mi ?

TREVOR : Evet.

SPRİGGS : Onunla konuşmam gerekecek.

TREVOR : Dikkatli olun.

SPRİGGS : Neden?

TREVOR : Silahı var.

SPRİGGS : (Kapıyı dikkatllice kapatarak) Nasıl bir silah?

TREVOR : Sanırım eski bir ordu tabancası.

SPRİGGS : Ateş eder mi dersiniz?

TREVOR : Büyük bir hevesle.

SPRİGGS : (iç çekerek) Off! Tam da buna ihtiyacım vardı. Eski bir ordu tabancası olan, saldırıya uğramış bir ev sahibi. Her geçen yıl işimiz daha da zorlaşıyor. Eskiden çok çok antika bir kılıç ya da bir Gurka bıçağı olurdu. Şimdi ise ateşli silahlar... Her an artan şiddetle karşı karşıyayız. Her neyse, onu gördüğünde ilk söyleyeceğin şey ; eğer o silahı kullanırsa soyguncularden daha büyük bir belaya bulaşmış olacağıdır.

TREVOR : Hele bir polis vurursa daha da büyük bir bela demektir.

SPRİGGS : (Şaşırmış) Bir polisi mi ?

TREVOR : Sizi.

SPRİGGS : Doğru. Daha da berbat bir bela...(Salona açılan kapıya yönelir)

TREVOR : Bay Miles'a bir şey söylemeyecek miydiniz?

SPRİGGS : Şimdilik gerek yok.(Spreyini çıkarır ve ağzına sıkar ve gürültülü bir solukla içine çeker)

TREVOR : O ne için ?

SPRİGGS : Soluk alma problemi ve kronik anjin...

TREVOR : Siz devlet memuru değil misiniz?

SPRİGGS : Bu iş insanı çabuk yaşlandırıyor. Toplumun en boktan tabakasıyla her gün yüz yüzeyiz. Sonsuza kadar şeytanın çirkin suratı gözlerinizin önünde.Kırk yaşına gelmiş polisler tanırım, bütün yaşlılık hastalıklarına yakalanmışlardır. Ben bile müşahade altındayım.

TREVOR : Gerçekten mi?

SPRİGGS : Hala devlet bize bakıyor işte!(salon kapısını açar)

(Kapıdan beklenmedik bir şekilde Barbara ve Jenny girer.)

Ah, iyi akşamlar bayanlar.

BARBARA : Siz de kimsiniz?

TREVOR : Bu müfettiş bay...

SPRİGGS : (ışıl ışıl bir sevinçle) Baş müfettiş Barret.

TREVOR : (Şaşkın)Barret mi?

SPRİGGS : Bayan Miles'la tanışmak şerefine mi nail oluyorum?

BARBARA : Evet.

SPRİGGS : Peki Bayan Miles, herşeyden önce bir durumu açığa kavuşturmamız gerek; bu baya kefil olabilir misiniz?

BARBARA : Ona kefil olmak mı ?

SPRİGGS : Onun karakterine kefil olabilir misiniz? Bu evde konuk olduğunu söylüyor.

BARBARA : Evet, bu evde konuktur, ama kuşkusuz onun karakterine kefil olamam.

TREVOR : Barbara!

JENNY : Ben olurum! O benim kocamdır ve hayatında hiç bir zaman namus dışı hiç bir şey yapmamıştır.

SPRİGGS : Bu ne kadar seyrek rastlanan bir durum.Meğer ben gerçek bir namus timsaliyle tanışmışım.

JENNY : Trevordan kuşkulanmıyorsunuzdur umarım.

TREVOR : Elbette kuşkulanmıyor. Aslında o bu işi Bradford Çetesinin yaptığını düşünüyor.

BARBARA : Bradford Çetesi mi?Niye soygunlarını Bradford da yapmıyorlar peki ?

SPRİGGS : (iç çeker) Çünkü o zaman Bradford çetesi diye anılmazlar değil mi? Neyse durumu daha da karmaşık hale getirmeyelim.Ben Bradford çetesi olabilir dedim.Bunun bir kesinliği yok henüz. Kafamı ihtimallere açık tutmam gerek.

(Barbara şişeyi alır)

Herhangi bir şeyi yerinden oynatmamaya dikkat ediniz lütfen!

BARBARA : Yerinden oynatmak mı ? Her şey yerinden oynamış zaten. Bu evi hiç bu kadar yerinden oynatılmış görmemiştim.Ama size bir şey söyleyeyim mi ; hiç bir şey benim kadar yerinden oynatılmış, rahatsız edilmiş olamaz!

SPRİGGS : Şişenin üzerinde parmak izleri olabilir.

JENNY : (yüzünü ekşiterek, biraz ironik) Odalarda da

olabilir.Çünkü Bayan Miles bu akşam kim bilir kaç kez şişeyi eline almıştır.

Barbara:(Kızgın ve düşmanca bir bakışla) Bu beni ilgilendirmez , müfettiş.Biz bütün haftasonu evdeydik!Sadece bir kaç saatliğine dışarı çıktık.

SPRİGGS : Bir kaç saat yeter de artar bile. Ben bir çift tanırım, bütün yılı yurt dışında geçirmişlerdi; geri döndüklerinde evi aynen bıraktıkları gibi buldular.Pizzalarını ısmarladılar ve afiyetle karınlarını doyurdular.

TREVOR : Bence bu onların şansı.

SPRİGGS : Belki.Ama eğer sözkonusu olan Bradford çetesiyse şansın pek bir önemi kalmaz.Evinizi uzun zaman gözlem altında tutmuşlardır.

BARBARA : Bu hafta sonunu mu kastediyorsunuz?

JENNY : İçim buz gibi oldu şimdi.

SPRİGGS : Hemen panik olmayın.Ben Bradford çetesi olabilir dedim.Düşüncemi tek bir olasılık üzerinde odaklamak istemiyorum. Soğukkanlı gözlemlerimin gücünden yararlanmam gerek. (Çok etkileyici bir şekilde odayı incelemeye ve gözden geçirmeye başlar, aynı zamanda biraz sakınarak pencereden dışarı bakar) Suçun işlendiği alanın deneyimli bir gözlemciye inanılmaz sırlar sunması ne kadar büyüleyici.(Koklar) Ağır bir aroma, örneğin ucuz bir traş losyonu bütün odaya yayılmış... Paçuli yağı , suçlular dünyasının ağır kokusu.

TREVOR : Eh, şey o benim kokum.

SPRİGGS : (Gözleri parlar) Öyle mi? (Trevor' ı koklar) Evet gerçekten öyle...(İnce , sinsi araştırmaya başlar yeniden) Elbette çalınan eşyaların bir listesine ihtiyacımız olacak, madam.

BARBARA : Onları geri getiremeyecek olduktan sonra liste neye yarayacak ki ?

SPRİGGS : Bundan o kadar emin olmayınız. Bu tür insanlar ne kadar akıllı olurlarsa olsunlar, önünde sonunda kesinlikle bir hata yaparlar.

TREVOR : Çiçek bahçesinde de kocaman kocaman ayak izleri var!

SPRİGGS : (şaşırmış gibi) Öyle mi ? İyi bir gözlemcisiniz bayım. Onları da dikkate alacağız kuşkusuz. Kocaman, demiştiniz değil mi ?

TREVOR : Evet.

SPRİGGS : Bu Bradford Çetesi olasılığını yükseltiyor. Onların kocaman ayakları en önemli özellikleridir. Ama yine de inanılmaz derecede hızlı hareket edebilirler. Bana söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı ?

JENNY : Telefon kablolarını kesmişler.

SPRİGGS : Hep böyle yaparlar zaten.

TREVOR : Benim arabamı da hareket edemez hale getirmişler.

JENNY : Hayır, olamaz!

SPRİGGS : Ortalığı ayağa kaldırmanızı önlemek için

yapmışlardır, bayım.

Hiç bir şans bırakmazlar arkalarında. Aşağı yukarı olayın profili ortaya çıkmış oldu.(Cebinden şeker poşeti çıkarır) Şeker isteyen var mı?

JENNY : (bir tane alır) Teşekkür ederim.

BARBARA : (Bir tane alır) Teşekküler.

TREVOR : (Bir tane alır) Teşekkür ederim.

(Sonunda bir şeker kağıdı yere düşer)

SPRİGGS : Böyle durumlarda ben bu şekerleri çok ferahlatıcı bulurum; insana enerji verirler ve nefes almamı kolaylaştırırlar.

JENNY : Onları yakalayabileceğinizi düşünüyor musunuz müfettiş?

SPRİGGS : Sanırım.Uzun zamandır peşlerindeyim. Onları yakalamak benim kariyerimin doruk noktası olacak. Ama zihnimi açık tutmalı gerçekleri geometrik bir yaklaşımla birleştirmeliyim.Ama ne yazık ki , bu geometrik birleştirme bazen sonucu tamamen anlamsız ve ilgisiz bir noktaya sürükleyebilir.Sherlockholmes' un başına hiç gelmemiştir bu. Şöyle der Holmes ' Bir insanın giysisini koklayarak onun Hindistan'dan yeni döndüğünü ve orduda görev yaptığını anlayabilirim. Bir parça koku onun düzenli olarak ata bindiğini ortaya çıkarabilir. Başka bir herifin giysilerini giymediği sürece bunda hiç yanılma olmaz'

(Hepsi güler)

(John bahçeden girer. Elinde tabanca vardır. Kuşkulu

bakışlarla Spriggs'i süzer.)

SPRİGGS : Ah, nihayet gelebildiniz Bayım.

JOHN : Siz kimsiniz?

TREVOR : Bu Baş MÜfettiş ...

SPRİGGS : Bostok!

TREVOR : (şaşırmıştır.) Bostock mu?

SPRİGGS : Şu tabancayı bırakır mısınız lütfen Bayım. Zaten kapalı bir mekandayız. Bir kazaya sebep olmanızı istemem. Daha sonra ruhsatını görürüm.

(John tereddüt eder sonra, tabancayı cebine sokar)

Herhangi bir iz bulabildiniz mi ?

JOHN : Hayır.

SPRİGGS : Önümüzde iki olasılık var. Ya ormanlık araziden kaçtılar ya da otoyolu kullanacaklar.

JOHN : Peki arkalarından gitmeyecek misiniz?

SPRİGGS : Şimdiye kadar çoktan yolu yarılamışlardır.Ama , kuşkusuz üçüncü bir olasılık daha olabilir.

JOHN : Neymiş o ?

SPRİGGS : Jaws filmini görmüş müydünüz , Bayım ?

JOHN : Jaws mı ?

SPRİGGS : Kıyıdakilerin tamamı denize doğru bakıyorlardı. Bütün gözler açıkta iri bir köpek balığı arıyordu. Neredeyse herkes ufku tarıyordu ; sonra ne oldu ? Köpekbalığı onların arkasından dolaştı ve çocukların

yüzdüğü ve herkesin en emin yer olarak gördüğü, sığ sudan çıkıverdi ve başladı önüne çıkanı yutmaya.

JENNY : Ah!

JOHN : Peki ne öneriyorsunuz?

SPRİGGS : Evi tam anlamıyla araştırdınız mı?

JOHN : Evet.

SPRİGGS : Tavan arası, bodrum?

JOHN : Hayır, oralara bakmadım.

SPRİGGS : Hemen başlasan iyi olur. Ben de evin dışını gözden geçireceğim. (bahçe kapısına doğru yönelir)

TREVOR : Bir şey bulabilir miyiz dersiniz?

SPRİGGS : Size tutuklama yetkisi de veririm.

(Bahçeye çıkar)

JOHN : (arkasından şaşkınca bakar) Bu çok komik.

TREVOR : Nedir komik olan?

JOHN : Arabasını görmedim.

JENNY : Soyguncuları uyandırmamak için gizlemiş olabilir.

BARBARA : Niye böyle bir şey yapsın ki, herkesi ayağa kaldırdı zaten.

JOHN : Boynuna ne olmuş?

TREVOR : Cuma gecesi, çok hassas bir baskında bacaklarının arasına tekme yemiş.

JOHN : Boynuna?

TREVOR : Diğerleri de dışarıda olabilir. Sen de benimle gelsen iyi olur, Jenny. Sen de kendini korumak için bir şey al eline.

(Trevor çıkar)

(Jenny de Trevor'u izler. Kapının yanında duraksar, eline alacak bir şey arar. Barbara gülümser ve ona armağan olarak getirdikleri heykeli verir.)

Perde

1.Perde

2. Sahne

Konuk odası. Yarım saat sonra.

(Jenny, elinde heykelle bahçeden girer ve heykeli şöminenin üstündeki rafa koyar.)

(Barbara salondan girer. Su bardağından içmektedir.)

JENNY : (heyecanlı) Onu yakaladık.

BARBARA : Aman, çok iyi.

JENNY : Yaz evine saklanmış. Hırıltısını duyduk da, öyle bulduk.

BARBARA : Bir hırsız için gerekli olan sağlık koşullarına sahip olmadığını söyleyebilirim. Bence pek fazla dışarı çıkmasını gerektirmeyecek bir iş seçmeliydi. (heykeli neredeyse görünmeyecek bir yere doğru iteler)

(Trevor ve John, Spriggs'i içeri sokarlar. John silahını ona doğrultmuş, Trevor da kollarından yakalamıştır.)

JOHN : Otur şuraya.

SPRİGGS : Bu yaptığınız başınıza ciddi bir bela açacak, bayım.

JOHN : Kimsin sen?

SPRİGGS : Size söylemiştim; Baş Müfettiş Dermot.

TREVOR : Bu söylediği üçüncü farklı isim.

JOHN : Peki, neden yaz evinde saklanıyordun?

SPRİGGS : Elbette saklanmıyordum; bir ipucu arıyordum.

JOHN : Şezlongun altında mı ipucu arıyordun?

SPRİGGS :Eğer ipucu oradaysa, elbette siz de beni orada bulacaktınız. İpuçları bulundukları yerden sıçrayıp size küçük ısırıklar atmazlar. Siz onları arayıp bulmak zorundasınız. Bir küçük delil için amansız bir araştırma, inanılmaz yıpratıcı bir rutin; işte polisin işi bundan ibarettir.

TREVOR : Yine bu mavralara başlama!

BARBARA : Neden buraya geldiniz?

SPRİGGS : Alarmınıza yanıt vermek için.

BARBARA : Ben alarmı kurmamıştım ki. Unutmuşum.

SPRİGGS : Unuttuğunuzu nasıl hatırlıyorsunuz?

JOHN : Neden sen bunun polis olduğunu düşündün, Trevor?

TREVOR : Bana kartını gösterdi, üstünde resmi vardı.

JOHN : Jenny, şunun ceplerini arar mısın?

TREVOR : (cebi işaret eder) İşte şundan çıkardı.

(Jenny, sinirli bir şekilde Spriggs'in cebine sokar elini ve deri bir cüzdan çıkarır.)

İşte oydu.

JENNY : (cüzdanı gözden geçirir) Ve bu resimden onu tanıdın, öyle mi?

TREVOR : Çok iyi bakmadım, ama bana tanıdık geldi.

JENNY : Elbette tanıdık gelmiştir. Bu sensin, Trevor.

TREVOR : Ne?

JENNY : Bu senin ofis güvenlik kartın, bunlar da kredi kartların tabii.

TREVOR : (kartları alır) Aman Tanrım!

JOHN : Belki şimdi bize adını söylemek zahmetine katlanırsın, ha?

SPRİGGS :Üç tane söylemiştim; daha kaç tane istiyorsunuz?

JENNY : Kaç tane ismin var senin?

SPRİGGS : Valla, bilmem. Genellikle aklıma ilk geleni söylerim. Bir başka gün kendime Di Caprio derim, örneğin. Yani demek istediğim; benim Di Caprio'ya benzer yanım var mı?

JOHN : Kesinlikle yok. Zaten neysen ona benziyorsun; acınacak durumda olan, küçük bir hırsız.

SPRİGGS : Bir dakika; arkadaşınız polis olduğuma kesinlikle inanmıştı.

TREVOR : Ama çok inandırıcıydınız.

SPRİGGS : Teşekkür ederim.

TREVOR : Her zaman polis olduğunuzu mu söylersiniz?

SPRİGGS : Hayır, çoğunlukla o anda ne uygun düşerse. Örneğin zümrüt bir yüzüğü mücevherciden yürüttüğüm gün. Yüzüğü aldım, yolun karşısına geçtim, beni orada durdurdular. Bu beni telaşlandırdı mı? Hayır. Onlara yüzüğün gün ışığında nasıl göründüğünü görmek için dışarı çıktığımı söyledim.

TREVOR : Yolun karşı tarafında mı?

SPRİGGS :(sırıtarak) Evet, ışığın orada daha iyi olduğunu söyledim.

JOHN : Ve onlar da sana inandılar, ha?

SPRİGGS : Ben bazen çok ikna edici olabilirim.

JOHN : Her neyse, bu konuyu burada kessek iyi olacak. Silahım dolu ona göre.

SPRİGGS :(sıkıntılı) Yeniden bu konuya döneceğimizi biliyordum, zaten. Neden onu elinden bırakmıyorsun? Gerçeği söylemek gerekirse silah konuşmayı baskı altında tutuyor. Bence ona ihtiyacınız yok. Ben zaten hasta bir

adamım. (spreyiyle uğraşmaya başlar) Kronik anjinim var. Yüksek tansiyonu da eklersek, kaçmamın olanaksız olduğu ortada. Kaçsam bile, şu tepeleri aşmam hiç mümkün değil. Ben bir apartman dairesinde doğdum. Buralarda doğan insanlar için bu tepeleri aşmak çocuk oyuncağıdır. Onların ciğerleri daha büyüktür ve beni iki adımda yakalayıverirler. İşte benim sorunum bu; ben kırsal alanda sıkışıp kalmış bir şehir çocuğuyum. Hiçbir kurtuluş şansım yok.

JENNY : Bir hırsıza göre çok iyi konuşuyorsunuz.

SPRİGGS : Biliyorum. Ben boş zamanlarımın çoğunu halk kütüphanesinde geçiririm.

JOHN : (kızgın) Evet, üstelik benim eşyalarımla birlikte.

BARBARA : Bizim eşyalarımız.

JOHN : Bizim eşyalarımız ve ben onu geri istiyorum.

SPRİGGS : Peki, bu konuda ne yapmamı istiyorsunuz? Soyguncuların haftalık dergisine ilan mı vereyim yani? Onları bir daha görebileceğimi hiç sanmıyorum. Ben hapse gireceğime göre.

JOHN : Ama onların kim olduklarını biliyorsun.

SPRİGGS :Açıkçası onların hakkında çok az şey biliyorum. Sadece yaptıkları şeyden utanç duyacak kadar duyarlı ve gururlu olduklarını, örneğin. Onları buna zorlayan ekonomik koşullardır. Ekonomik duraklamanın kurbanları. Buna resesyon diyorlar. Bir zamanlar, kendi

yaşamlarının sorumluluğunu taşıyan ve onu mükemmel idame ettiren insanlardı onlar.

JOHN : Peki ya sen? Senin mazeretin ne?

SPRİGGS : Ben hiç eğitilmedim. Politik vaatlerin kurbanı oldum. Kaybedenlerin dünyasında doğduğumda, bana bunun yeni bir çağ olduğunu söylediler. Bunu söylerken işsiz kalmayı kastettiklerini nereden bileyim.

JOHN : Sen bunun uygun bir mazeret olduğunu mu söylemek istiyorsun. Ben şimdi senin gövdene bir kurşun yerleştireyim de gör.

SPRİGGS :Lütfen sakin olun efendim. Bu gerçekten çok gergin bir durum ve şakağınızdaki damar acayip atıyor. Bakın, ben sizi asla sinirlendirmem. Bu benim tarzım değil, zaten. Kime isterseniz sorun; "Kaygan Spriggs yakalandığında hiçbir zorluk çıkarmaz ve hemen gerektiği biçimde konuşmaya başlar." Benim dosyamda böyle yazar.

TREVOR : O zaman, bu senin gerçek adın.

SPRİGGS :(kurnaz bir sırıtmayla) Bahse girer misiniz?

TREVOR : Neden "Kaygan" peki?

SPRİGGS : Bu herkesin dilinde bir destan oldu, neredeyse; bir keresinde ev sahibi beni yakaladı ve garaja kilitledi. Ben de giysilerimi çıkarıp bütün vücudumu gres yağıyla yağladım ve kedinin girip çıktığı kapaktan dışarı süzüldüm.

JOHN : Buna inanmamı beklemiyorsun herhalde.

SPRİGGS :O zamanlar çok daha zayıftım, tabii.

JOHN : Bu kaygan tabiatınla, çok daha fazla şeyler yapabilirsin belki bay Spriggs. Benim de senin gibi adamları ne yaptığımı öğrenmek ister misin? Önce sol elini keserim, ikinci olarak sağ elini. Eğer bu seni ıslah etmezse…

SPRİGGS :Üçüncü olarak neyi keseceğinizi duymak bile istemiyorum.

JOHN : Bu yöntemin suç oranını azaltacağında hemfikiriz galiba.

SPRİGGS : Kuşkusuz eldiven giyme zorunluluğunu da ortadan kaldıracaktır. Öyle ya ellerimi keseceğinize göre. Böylece sağınızda solunuzda dolaşmalarına da engel oluruz. Ama asıl sorun ne biliyor musunuz? B u ülkenin bir yarısı, diğer yarısını soyuyor. Böylece kızıp gücenmeye de gerek kalmıyor. Benim çözüm önerim şöyle; bu işi sıraya bindirelim; ülkenin bir yarısı Pazartesi, Çarşamba, Cuma, diğer yarısı da Salı, Perşembe, Cumartesi soysun. Pazar günleri de mola verelim, hobilerimizle tutkularımızla uğraşalım.

JOHN : (köpürmüş) Sen benimle dalga mı geçiyorsun?

SPRİGGS : Hayır, asla. Benim, elinde silahı olan bir adamla asla dalga geçmemek gibi bir kuralım vardır.

TREVOR : Ben olaya bu kadar duygusal bakmıyorum, John. Bu adama değmez. Üstelik, her şeyin bedelini sigortadan geri alabilirsin.

SPRİGGS : Daha da fazlasını.

JOHN : Ne demek istiyorsun?

SPRİGGS : Sigorta poliçesi karşılığında ödenen paranın, çalınan eşyanın bedelinden yüzde elli daha fazla olduğunu biliyor muydunuz? Hadi bayım, bu sizin evlenme yıldönümünüz. Eğer herhangi bir makbuza ihtiyacınız varsa…

JOHN : (kızgın) Bu ne cüret? Senin seviyene düşeceğimi nasıl düşünebilirsin? Anlamıyor musun; bunlar benim eşyalarım ve ben onları geri istiyorum.

SPRİGGS : Siz, gerçekten eşyanın tabiatını anlayabiliyor musunuz? Herhangi bir şeyin sahibi olabildiğimize, inanıyor musunuz? Aborgineslerde böyle bir şey yok.

JOHN : (inanmaz bakışlarla) Bunun Aborgineslerle ne alakası var?

SPRİGGS : Onlar herhangi bir eşyaya sahip olma olgusunu komik bulurlar.

BARBARA : Seninkinin öyle olduğu kesin.

SPRİGGS : Onlar öleceklerini ve hiçbir şeyi öbür dünyaya götüremeyeceklerini bilirler. Kefenin cebi yoktur yani. Mal mülk edinmeyi büyük hırsızlık sayarlar.

BARBARA : Benim kocam malını mülkünü öbür dünyaya götüremeyecekse, kendi de gitmez.

JOHN : Ben onları öbür dünyaya götürmek filan istemiyorum. Onlar bana yaşarken lazım.

SPRİGGS :Önümüzdeki yüz yıl boyunca yabancılar sizin malınıza el uzatacaklardır.

JOHN : Ne yüzyılı, şimdi bile uzatıyorlar zaten. Trevor, garajdan sağlam bir ip getirsene.

TREVOR : İpi ne yapacaksın?

JOHN : Beyefendiyi sandalyeye bağlayacağız.

BARBARA : Ben de onu asacaksınız sanmıştım. Bağlamak pek hafif bir ceza.

JOHN : Bundan sıyrılıp kurtulamayacaksın, 'Kaygan' birader.

(Trevor çıkar)

SPRİGGS : Bunu yapmak zorunda mısınız, bayım? Çok hassas bir cildim vardır da, öyle iple filan bağlanmalara pek dayanamam.

BARBARA : O zaman sen kesinlikle yanlış bir meslek seçmişsin.

SPRİGGS : Siz onu aklıselime davet etseniz, hanımefendi; kronik anjinim var. Elimi kolumu bağlarsa ilaçlarımı nasıl alabilirim? Ben hayatım boyunca, hırsların ve tutkuların geçici dünyasına kapılmanın, ne kadar yanlış olduğunu anlatmaya çalıştım. İleride bir gün, bu evde bilinmeyen sesler yankılanacak, tenis kortunda bir yaratığın kahkahaları duyulacak, henüz bugün doğmamış olan çocuklar gelecekte havuzda oynaşacaklar. Belki yabancılar yaşayacak bu evde.

BARBARA : Bunu ancak bedelini ödedikten sonra yapabilirler, Sprigss. Seni bir tavuk gibi bağlaması da umurumda değil.

SPRİGGS : Tanrım! Bu kadar duyarsız olacağınızı hiç düşünmemiştim.

JOHN : Daha geçen yıl karımı kapkaççılar soydu ve yaklaşık on beş bin pound değerinde elmaslı, safirli bir kelebek broşunu çaldılar. Sanırım sempati beklemek için yanlış adam seçtin.

(Trevor elinde iple döner)

Onu sandalyenin arkasına bağla, fazla da sıkma.

TREVOR : Nefes alabilecek kadar gevşek tutarım.

JOHN : Nefes alıp almaması çok da önemli değil.

SPRİGGS : Aman Tanrım!

JOHN : Barbara sen liste çıkarmaya devam etsen iyi olur.

BARBARA : Listeyi o çıkarsa daha çabuk olmaz mı?

JOHN : Barbara, lütfen!

BARBARA : Sen ne yapacaksın peki?

JOHN : Bir kez daha Cooper'lara bakacağım. Sen de ona yardım eder misin, Jenny?

(Jenny ve Barbara çıkar)

Sen de silahı al Trevor. Nasıl kullanıldığını biliyor musun?

TREVOR : Evet.

JOHN : Seninle daha sonra ilgileneceğim, Spriggs…

(John çıkar)

SPRİGGS :(zorlukla) Kim bilir, ne kadar korkunç sesi vardır, değil mi?

TREVOR : Evet.

SPRİGGS : Aslında ben tehdit edilmeye alışkınım. Ama şu anda asıl önemli sorun; onun bu silahı kullanıp kullanmayacağı?

TREVOR : Şu anda asıl önemli sorun; benim silahı kullanıp kullanmayacağım.

SPRİGGS : Ben sorunun yanıtını biliyorum; kullanmamalısınız. O kullanır mı dersiniz?

TREVOR : Onu kızdırmaya devam edersen, kullanacağı kesin.

SPRİGGS : Tamam. Bundan sonra onu kızdırmamaya dikkat ederim.

TREVOR : Onun kendine göre bir tarzı vardır. Sonucun nasıl çıkacağı hiç önemli değildir. John, hayatı; her türlü sözleşmenin en altındaki, en küçük harflerle yazılan koşulları değerlendirerek yaşayan biridir.

SPRİGGS : Peki, ya sen? Sen de öyle misin?

TREVOR : Ben her zaman tedbirli biri olmuşumdur.

SPRİGGS : Arkadaşın, böyle biri olmanın pek de zararını görmemişe benziyor.

TREVOR : Hayır. Asıl garip olan ne biliyor musun? Okulda son derece başarısız biriydi.

SPRİGGS : Nasıl böyle olabildiğini merak ediyorsun, değil mi?

TREVOR : Evet.

SPRİGGS : Onu ilkokuldan beri tanıyor musun?

TREVOR : Ben sınıf başkanıydım. Diğer öğrenciler onu hep ezerlerdi. Bu yüzden ona sahip çıkmam gerekiyordu.

SPRİGGS :(şaşırır) Gerçekten mi?

TREVOR : O diğerlerinden daha küçüktü.

SPRİGGS :Öyle olmalı.

TREVOR : Onun böyle büyük bir başarı göstereceği, aklımızın ucundan bile geçmemiştir.

SPRİGGS : Sen ne iş yapıyorsun?

TREVOR : Bir çeşit devlet memurluğu.

SPRİGGS : Peki, onun işi ne?

TREVOR : Çok uluslu bir holdingin genel müdürü. Üniversitedeyken orada çalışmaya başlamıştı. Omu yetiştirdiler ve o ardına bile bakmadan hızla yükseldi.

SPRİGGS : Yani, doğru zamanda, doğru yerde bulundu, diyebiliriz.

TREVOR : Evet, öyle de denebilir. Ama o zaten bunun için çalıştı, hep. Yani kendini yoktan var etti. Onunla hep gurur duyarım.

SPRİGGS : Gerçekten mi?

TREVOR : Evet.

SPRİGGS : Durumu şöyle özetleyelim o zaman; o okulda başarısız biriydi, sense çok başarılıydın ve şimdi durum tersine döndü. Şimdi sen onunla gurur duyuyorsun, öyle mi?

TREVOR : Evet.

SPRİGGS : Bu orospu çocuğundan nefret ettiğini neden kabul etmiyorsun?

TREVOR : Hayır. Ondan hoşlanıyorum.

SPRİGGS : Kendini baskı altında hissediyorsun.

TREVOR : Hayır. Kendimi baskı altında tuttuğum falan yok. Ondan nefret de etmiyorum. Hem neden nefret edecekmişim ki?

SPRİGGS :Çünkü sen kaybettin. Dünyada kaybetmekten daha kötü bir durum daha yoktur.

TREVOR : Ben hep kaybederim, zaten.

SPRİGGS : Ama bu, kaybetmekten hoşlandığın anlamına gelmez ki. Bak sana ne soracağım; eğer bu piç bir kalp krizi geçirecek olsa: içinden geçen en güçlü duygu ne olurdu?

TREVOR : Üzülürdüm.

SPRİGGS : Hayır. Bence sevinçten uçardın.

TREVOR : İşte bunda yanılıyorsun. Ben onun başarılarını asla kıskanmadım, çünkü para John'u hiç değiştirmemiştir. Her zaman görüşmeye devam etmişizdir. Her zaman benim arkadaşlığımı tercih etmiştir. Özünü hiç kaybetmedi.

SPRİGGS : Bazıları duruma bu açıdan bakabilir, ama bir başkası, onu zengin ve etrafındakilere çalım satan bir piç olarak da görebilir.

TREVOR : Hayır. Sanmıyorum.

SPRİGGS : Sen onun elindeki ölçeksin, o kadar. Seninle ne kadar uzaklardan geldiğini ölçebiliyor. Yani sana baktığında, elde ettiği başarının büyüklüğünü kendine ispatlamış oluyor.

TREVOR : Tam tersi. Benim arkadaşlığımdan hoşlandığı için benimle görüşüyor. Birlikte birçok şey yaparız. Yüzeriz, tenis oynarız…

SPRİGGS : Evet, siz tenis oynarken gördüm.

TREVOR : Sen bizi mi gözetliyordun?

SPRİGGS : (doğrular) Bugün öğleden sonra, arkadaki küçük patikada, bir sopaya dayanmış, kafasında basık bir şapka olan korkuluk kimdi sanıyorsun?

TREVOR : O sen miydin?

SPRİGGS : Evet. Spor karşılaşmalarını severim. Ama sizinkinin pek de sportmence olduğunu söyleyemem. Daha çok bir yarış gibiydi. Her zaman sen mi yeniliyorsun?

TREVOR : O çok iyi oynar. Pek sportmence değildi, derken ne demek istedin?

SPRİGGS : Hile yapıyordu.

TREVOR : Hayır, yapmaz.

SPRİGGS : Çizgiye düşen toplarda hep seni kandırıyordu.

TREVOR : Hayır.

SPRİGGS : Ve seni yenmekten büyük zevk alıyordu.

TREVOR : Asla böyle bir şey yapmaz.

SPRİGGS : Yapıyordu, özellikle de senin arkan ona dönükken. Yaptığı hareketlerden anlaşılıyordu, zaten. Sahi, neden sen hep aynı tarafta oynuyordun?

TREVOR : Hangi tarafta?

SPRİGGS : Ağacın olduğu tarafta.

TREVOR : Bu sadece arkadaşça oynadığımız bir oyun. Neden taraf değiştirmek isteyelim ki?

SPRİGGS : Ben hiç de arkadaşça olduğunu sanmıyorum. Topları hep ağacın olduğu tarafa doğru atıyordu. Ve sen neredeyse vuruşlarının yarısını ağacın dalları arasından

yapmak zorunda kalıyordun. Oradan ancak bir maymun top çıkarabilir.

TREVOR : Bunun ne önemi var ki? Sadece bir oyun.

SPRİGGS : Bu sadece bir oyun olabilir. Ama eğer birisi bir yerde hile yapıyorsa, her yerde hile yapar.

TREVOR : (kısa bir susmadan sonra) Ne demek istiyorsun?

SPRİGGS : Demek istediğim şu; hiç kimse başkalarını soymadan bu kadar paranın sahibi olamaz.

TREVOR : Hayır, o hisse alım satımından kazandı.

SPRİGGS : Ne hissesi?

TREVOR : Şirket, üç yıl önce, ona hisse alımı yapma yetkisi verdi. Nakit para bulmak zorunluluğu da yoktu. İyi kâr edebilirdi.

SPRİGGS : Sonunda şirket zarar etti değil mi?

TREVOR : Hisseleri almak zorunluluğu da yoktu. Bu sadece bir yetkilendirmeydi.

SPRİGGS : Yasal mıydı, peki?

TREVOR : Elbette.

SPRİGGS : John ne kadar kazandı?

TREVOR : Üç milyon kadar.

SPRİGGS : (hayretle) Üç milyon, ha? Ve sen bunun yasal olduğundan eminsin, öyle, mi?

TREVOR : Evet. Şirket onu kaybetmek istemiyordu. Şirket dilinde buna altın kelepçe denir.

SPRİGGS : Altın kelepçenin ne olduğunu ben de biliyorum, ama ben bu numarayı yutmam. Böylece arkadaşın üç milyon papeli cebe indirdi, demek?

TREVOR : Evet, ama hiç kimse soyguna uğramış değil. Sadece satın aldığı hisseler değer kazandı, o kadar.

SPRİGGS : Neden?

TREVOR : Çünkü şirketin kârı arttı.

SPRİGGS : Aynen öyle! Peki şirketin kârı neden arttı, bunu biliyor musun? Ben söyleyeyim; üretimi yarıya düşürdü; işin yarısını taşeron firmaya verdiler ve tabii ki, çalışanların bir kısmını işten çıkardılar. Böylece şirketin harcamaları azaldı, kârı da doğal olarak artmış oldu. Gördüğün gibi, birileri de soyguna uğramış oldu, değil mi?

TREVOR : Kimler?

SPRİGSS: Kimler olacak; sokağa salıverilen işçiler.

TREVOR : (merakla) Sen bütün bunları nereden biliyorsun?

SPRİGGS : Ben bilirim. Üç milyon söz konusu olunca da insan, şu kasanın içinde neler olduğunu merak ediyor, değil mi, Trevor?

TREVOR : Peki kasayı nereden biliyorsun?

SPRİGGS : Ben bilirim.

TREVOR : O zaman, neden açmadın?

SPRİGGS : Sen beni ne zannediyorsun? Kasa hırsızı mı? O kasa bir Webley 1400. Bunlar en usta hırsızı bile hüngür hüngür ağlatır. Şifreyi bilmeden açmak imkânsızdır.

TREVOR : Patlayıcıyla da açılmaz mı?

SPRİGGS : O benim uzmanlık alanıma girmez, Trevor. Bir kere çok dumanlı bir yöntem. Benimse nefes darlığım var. Onu patlatmaya kalkışmış birinin başına gelenleri hatırlıyorum; patlamanın dumanı dağıldıktan sonra; kasa olduğu gibi sapasağlam duruyordu, adamsa çırılçıplak eliyle hayalarını kapamış olarak kalakalmıştı. Şifreyi bilmeden olmaz. Altı rakamlı. Kasa sahibinin her zaman aklında tutabileceği bazı özel rakamlar.

TREVOR : Evet, sanırım öyledir.

SPRİGGS : Kesinlikle öyle. Şifresini unutan, bu kasalardan birinin sahibini hatırlıyorum-sanırım on iki yıl önceydi- hala kasayı açabilmiş değil.

TREVOR : Kasanın imalatçısına telefon edip bir uzman çilingir çağırabilirdi.

SPRİGGS : Bunu her zaman yapamazsın. İçinde sakladıkların için bazı açıklamalar yapmak zorunda kalabilirsin çünkü.

TREVOR : Evet, doğru.

SPRİGGS : Her gün kasanın şifresini hatırlamaya çalışmaktan kafayı üşüttü zavallı. Elbette, bazı tarihlerin ve geçmişindeki bazı rakamların birleşiminden ibaret olduğunu biliyordu. Normandiya çıkarmasının tarihini şifre olarak kullanmamıştı, kuşkusuz.. Ama bir türlü de hatırlayamıyordu. Bu bana kilise inşaatını kazarken buldukları bir cesedi hatırlattı. Adamın ağzındaki dişlerinin tümü altın kaplamaydı, ama adam iflas etmiş biriydi.

TREVOR : Bu ne demek şimdi?

SPRİGGS : Ne demek olacak; adam bir güvence olsun diye altın diş yaptırıyor. Ama dişçiye çok iyi oturtması için ısrar ediyor. Tam dişlerdeki altına ihtiyacı olduğu gün gelip çatınca, bir türlü çıkaramıyor. Çünkü dişçi çok ustaymış.

TREVOR : Peki, sonra ne yapıyor?

SPRİGGS : Ne yapacak; tabancayı kafasına dayayıp intihar ediyor. İşte bazen zenginlik insanın başına bu türden belalar açabiliyor. Yoksul olduğun için şikâyet ettiğin oldu mu?

TREVOR : Ben yoksul değilim. (susma) Yani, şifreyi bilmediğin için kasayı açamadın, öyle mi?

SPRİGGS : John'a ait çok özel bilgileri bilmek lazım.

TREVOR : Örneğin doğum tarihi gibi mi?

SPRİGGS : Hayır, onu denedim, olmadı.

TREVOR : Sen onun doğum tarihini nereden biliyorsun?

SPRİGGS : Doğum belgesini gördüm. Onun bir piç olduğunu biliyor muydun?

TREVOR : Ne?

SPRİGGS : Ayrıca, şifreyi çıkarabilmek için, onun doğum belgesine bakmam da gerekmedi, ya. Kartları görünce durumu anladım zaten.

TREVOR : Hangi kartları?

SPRİGGS : Evlilik yıl dönümünü kutlama kartları.

TREVOR : John'un o kutlamalarını hatırlamak isteyeceğini hiç sanmıyorum.

SPRİGGS : Ama, unutabilir mi? Ben unutamam, mesela! Onların tarihlerinden hareket ederek, birkaç kombinasyon oluşturdum. Böylece şifrenin püf noktası ortaya çıktı. Evlilik yıldönümleri bugün müydü?

TREVOR : Evet.

SPRİGGS : Yirminci yıldönümleri, yani.

TREVOR : Evet, yirminci.

SPRİGGS : Yirmi yıl. Birini öldürmek için yeter de artar bile. Kısacası şubatın yirmi sekizi… seksen dokuz, İki…sekiz…sıfır…iki…sekiz…dokuz. Bana sorarsan şifre bu.

TREVOR : Belki buldun, ama biraz geç olmadı mı senin için?

SPRİGGS : Öyle mi dersin? Sen dürüst bir insan mısın, Trevor?

TREVOR : Bilmem.

SPRİGGS : Bir sınama geçirmeden hiçbirimiz bunu bilemeyiz. Dürüst müyüz, yoksa yakalanmaktan mı korkuyoruz? Kumar oynamaktan hoşlanır mısın?

TREVOR : Ne demek istiyorsun.

SPRİGGS : Şunu demek istiyorum; şifreyi bulduk ve kasanın içi de para dolu. Ne dersin? Beni serbest bırakmana karşılık kasadaki para, hı?

TREVOR : Sen çıldırmışsın.

SPRİGGS : Ben mi? Bu para kara para, Trevor. Yani hiçbir kaydı yok. Kimse senden hesap soramaz. Kimse de kuşkulanmaz. Benden kuşkulanırlar. Eh ben de gitmiş olacağıma göre…

İki…sekiz…sıfır…iki…sekiz…dokuz, ne dersin, Trevor?

(Trevor, kitaplığın önünde tereddüt içindedir.)

TREVOR : Kasada para olup olmadığını bile bilmiyorum.

SPRİGGS : Hiç kimse fincan takımını saklamak için böyle bir kasa bulundurmaz. Benim kaynaklarım kasada yüz bin pound olduğunu söylüyor.

TREVOR : Ne?

SPRİGGS : Beni burada kısa bir süre yalnız bıraktığını, geri geldiğinde de benim kaçmış olduğumu söylersin.

TREVOR : Hayır, John'a bunu yapamam.

SPRİGGS : O sana yapardı, ama; , İki…sekiz…sıfır…iki…sekiz… ve dokuz...

TREVOR : Hayır, yapamam.

SPRİGSS : O sana yapardı, hem de daha kötüsünü…

İki…sekiz…sıfır…iki…sekiz…dokuz.

(Trevor, yavaşça kitaplığı açar)

(Jenny, girer)

(Trevor, çabucak kitaplığı kapatır.)

JENNY : Barbara'nın güçlü birisine ihtiyacı var. Şifoniyerin çekmecelerini sıkıştırmışlar, açamadık.

TREVOR : Buna kim göz kulak olacak?

JENNY : Ben burada kalırım.

TREVOR : Emin misin?

JENNY : Evet. (Trevor'dan silahı alır) Senin kadar tetiğe basabilirim.

SPRİGGS : Aman Tanrım! Bu cinsi latifler ne hale gelmiş böyle? Bütün bunları televizyondaki dizilerden öğreniyorsunuz, değil mi?

(Trevor çıkar)

Umarım sen ondan daha anlayışlı ve daha merhametlisindir.

JENNY : Bunun sana bir yararı olmaz.

SPRİGGS : Bağışlamaya inanmaz mısın?

JENNY : Ne?

SPRİGGS : Çok eski moda bir kavram olduğunu biliyorum. Günümüzde pek işlemiyor, ama birine son bir şans vermeye ne dersiniz? Son bir şans. Yeniden hapse giremem. Bunu asla yapamam. Hem sonra neye yarayacak ki? Sadece girdiğim günden çok daha kötü bir durumda çıkacağım, oradan.

JENNY : Bu bana pek inandırıcı gelmiyor.

SPRİGGS : Ama, eğer beni serbest bırakırsanız, yemin ediyorum, bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım. Ölmüş annemin başı üstüne yemin ederim.

JENNY : (hafifçe gülümser) Ölmüş annen mi?

SPRİGGS : Henüz durumu bilmiyor. Şu anda ölüm döşeğinde. Başıma gelenleri öğrendiğinde muhtemelen ölecektir.

JENNY : Annenin nesi var?

SPRİGGS : Hayır, eminim duymak istemezsiniz. Şu anda evde yemek masamızın başında oturmuş benim boş sandalyeme bakarak beni bekliyorlardır. Zavallı anneciğim, endişeli, üzgün karım, kızım-onbeşinde ve hamile-öğrenme özürlü zavallı küçüğüm…

JENNY : Akrabalar açısından çok şanssız görünüyorsun.

SPRİGGS : Belki, siz telefon edip, babalarının biraz gecikeceğini söyleyebilirsiniz; beş yıl gecikeceğini, hatta ömrünün geri kalan kısmı kadar gecikeceğini…

JENNY : Bunu seve seve yapardım, ama telefon kablolarını kesmişsiniz.

SPRİGGS : Bana inanmıyorsunuz, ama buna şaşırdığımı söyleyemem. Şimdiye kadar hiç kimse bana inanmadı ki, siz neden inanasınız? Eğer onların da biraz paraları olsaydı, belki de olaylar asla böyle gelişmezdi. Söyleyin bana; elinizi kalbinizin üstüne koyun ve söyleyin; siz hiç kötü bir şey yapmadınız mı?

JENNY : Ben aslında… (tereddüt eder)

SPRİGGS : Aklınıza bir şey geldi galiba?

JENNY : Ama önemli bir şey değil.

SPRİGGS : O zaman, neden bana anlatmıyorsunuz?

JENNY : Bu çok uzun zaman önceydi.

SPRİGGS : İşlenmiş suçlar için zaman aşımı yoktur, biliyor musunuz?

JENNY : Buna suç denemez. Ben öğrenciyken olmuştu. Ve çok aptalcaydı gerçekten!

SPRİGGS : Sizi dinliyorum.

JENNY : Bir marketin kitap reyonunda oldu.

SPRİGGS : Eee, devam edin.

JENNY : Tek gözlü bir adam bakıyordu, reyona. Bir gözü bezle kapalıydı.

SPRİGGS : Tek gözlü ha? İlginç bir hikâye olacak gibi.

JENNY : Raflar dolusu kitap vardı. Kimisi bir sterlin, kimisi beş… Benim almak istediğim kitap 'İngiliz Şiiri Antolojisi'ydi ve beş poundluk gruptaydı. Beni dinliyor musun?

SPRİGGS : Sizi dinlemek mi? Ben neredeyse hikâyeyi bitirdim bile.

JENNY : Ben fakir bir öğrenciydim. Her cumartesi onunla kitabın fiyatı için pazarlık ediyordum, ama asla bir kuruş bile indirmiyordu.

SPRİGGS : Sonra?

JENNY : Bir öğleden sonraydı. Tek gözlü adam köşedeki kafeye gitti ve yerine gözlüklü bir oğlanı bıraktı.

SPRİGGS : Gözlüklü ha? Desene senin market görme özürlülere destek çıkıyor.

JENNY : Bir ara, oğlan arkasını döndüğünde, kitabı beş poundluk raftan alıp, bir poundluk rafa koydum ve gözlüklü çocuğa kitabın fiyatını sordum.

SPRİGGS : Çocuk da bir pound, dedi.

JENNY : Evet, tam benim istediğim gibi.

SPRİGGS : Sizi başarıya ulaştıran nedir? Dünyanın her yerinde olduğu gibi hile ve kurnazlık. Sizin dört gözlü çocuk, fiyatları dört gözle takip etse bile, siz istediğinizi aldınız. Bence kusursuz bir iş yapmışsınız.

JENNY : Bence çok saçma bir şeydi.

SPRİGGS : Saçma mı? Tek gözlü adam kafeden dönünce ne oldu? Rafları kontrol etti ve kitabın kaybolduğunu anladı. Kimi suçlayabilirdi, peki? Ben söyleyeyim; sizin dört gözlü oğlanı. Ve kulağından tuttuğu gibi kapı dışarı ediverdi, tabii.

JENNY : Ben farkına vardığını hiç sanmıyorum.

SPRİGGS : Aslında gerçek düşünceniz bu değil. Hiç tekrar oraya gittiniz mi?

JENNY : Hayır.

SPRİGGS : O gözlüklü çocuğu düşünmeden, 'İngiliz Şiiri Antolojisi' kitabına dokunabildiniz mi?

JENNY : Hayır.

SPRİGGS : Haksız yere suçlanarak geçmişin derinliklerine itelenmek nasıl bir duygudur, bilir misiniz? Ben şimdi öyle hissettim. Sanki o gözlüklü çocuk bendim.

JENNY : Ne çare, şu anda onun için yapabileceğim hiçbir şey yok.

SPRİGGS : Evet, var. O yanlışı düzeltebilirsiniz. Beni serbest bırakabilirsiniz, mesela. Bana ikinci bir şans verebilirsiniz. Eğer yıllar önce bana ikinci bir şans verilmiş olsaydı, hayatım bundan çok farklı olurdu.

JENNY : Papazın şamdanlarını mı kastediyorsun?

SPRİGGS : Papazın şamdanları mı? Onları ben çalmadım. Hayatımda hiç kilise soymadım ben.

JENNY : Hayır canım, bu da bir hikâye. Kaçak bir mahkûm, papazın şamdanlarını çalar, sonra yakalanır, ama papaz onu suçlamaz, şamdanların onun olduğunu söyler. Daha sonra o mahkûm çok saygı duyulan biri olur.

SPRİGGS : İşte ben de bunu kastediyorum. Ne diyorsunuz?

JENNY : (tereddüt eder) Eğer seni serbest bırakırsam, bir daha geri gelmeyeceğine söz verir misin?

SPRİGGS : Söz veriyorum.

(Jenny, silahı bırakır ve Spriggs'i çözmeye başlar.)

JENNY : Ve bir daha, asla böyle şeyler yapmayacaksın!

SPRİGGS : Annemin ölüsünü öpeyim, yapmam! (sandalyeden doğrulur)

JENNY : Birisi gelmeden, acele et.

SPRİGGS : Tanrı sizden razı olsun. (bahçe kapısına doğru yürür)

JENNY : Bir dakika. Şunu al. (heykeli ona verir)

SPRİGGS : Bu ne?

JENNY : Bir armağan olarak kabul et.

SPRİGGS : (kuşkulanır) Ah, teşekkür ederim. (biraz tereddüt eder)

JENNY : Daha ne bekliyorsun?

SPRİGGS : (biraz huzursuz) Şu dışarıdakiler, hani şu uçuşup duran şeyler, yarasa mı?

JENNY : Evet, böcekleri yakalıyorlar.

SPRİGGS : İnsanların saçlarının arasına girerlermiş, değil mi?

JENNY : Hayır, onlar eski cadı masallarında olur.

SPRİGGS : Ama, gözleri kördür, değil mi?

JENNY : Evet, onun için böyle ince titreşimli bir ses çıkarıyorlar.

SPRİGGS : Eğer saçımın arasına girerlerse, ben de onlar gibi vızıldarım, valla.

JENNY : Onların kendilerine has bir çeşit radarları var.

SPRİGGS : Fantom jetlerin de var ama hala yere çakılıyorlar. Şimdi, benim şansıma ağzı sivrisinek dolu, vızıltısını çıkaramayan bir yarasa karşıma çıkıverir. Ağğğh, bu dağ başından nefret ediyorum. (koridor kapısına döner)

JENNY : Nereye gidiyorsun?

SPRİGGS : Sanırım ön kapıdan çıksam daha iyi olacak.

(Barbara, koridor kapısından girer)

(Spriggs, döner ve elindeki heykeli şöminenin üstündeki rafa koymaya gider.)

BARBARA : Trevor, arabadan takım çantasını getirebilir misin diye soruyor…(durur ve Spriggs'e bakar) Bu niye çözülmüş? (tabancayı alır)

JENNY : İpler vücudunu acıtıyordu.

BARBARA : Daha dikkatli olmalısın, Jenny. Arkadaş yılan balığı kadar kaygandır, hemen sıvışıverir, biliyorsun.

JENNY : Gerçekten mi?

SPRİGGS : Siz gitmeyin, lütfen. Bu pek güvenli olmaz. Bu hanımın arabayı kullanmasına izin verilmemiş. Neden? Çünkü sarhoşmuş. Sarhoş birinin kullandığı araba da dolu bir silah gibidir. Dolu bir silah ne demektir? İşte benim asıl merak ettiğim şey bu.

BARBARA : Ben sarhoş değilim. Hadi Jenny, sen git.

JENNY : Hemen dönerim.

(Jenny çıkar)

(Barbara uğursuz bir yüz ifadesiyle Spriggs'e bakar)

SPRİGGS : Şunu üzerime doğrultmaktan vazgeçseniz iyi olur. Kocanız neden bir silah saklıyor acaba?

BARBARA : Tavşan vurmak için. Kendisini rahatlattığını söyler.

SPRİGGS : Açıkçası, hayatımda sizin kocanız kadar rahatlamaya ihtiyacı olan başka birini görmedim. Gerçekten tavşan vurmak onu rahatlatır mı dersiniz?

BARBARA : Emin değilim, ama tavşanların rahatladığı kesin.

SPRİGGS : Beni asıl kaygılandıran da bu. Kanı sızan bir tavşan olmak istemiyorum. Ayrıca şakağındaki damarın pıtır pıtır atmasından ve ikide bir "_____" diye konuşmasından hiç hoşlanmıyorum.

BARBARA : Daha sert bir şey kullanmasını mı isterdin?

SPRİGGS : Hayır. Tansiyonum yeteri kadar yüksek zaten. Benim anlayışıma göre, eğer bir adam kötücül konuşuyorsa, bunun arkasında kesinlikle psikolojik bir vahşet duygusu yatıyordur. Bu, başlangıçta cesaretlendirdikleri işçi sınıfının, neden şimdi sırt üstü knock out (nakavt) olduğunu bir türlü kavrayamayan, yeni kapitalist eğilimin yarattığı, patron türüdür.

BARBARA : Eh, mademki vahşetten hoşlanmıyorsun, o zaman, gel de sandalyeye otur.

(Spriggs, tereddüt eder, sonra oturur.)

SPRİGGS : Benden nefret ediyorsun, değil mi? Daha önce de soyulduğun için mi yoksa?

BARBARA : Sence neden?

SPRİGGS : Sana bir zarar vermişler miydi?

BARBARA : Pek değil. Kapalı bir otoparkta olmuştu. Karanlıktan birdenbire fırladı ve çantamı kaptı. Daha sonra boynumdaki kolyeyi, küpelerimi aldı.

SPRİGGS : Ve broşunuzu…

BARBARA : Evet. Ve bir tek sözcük söylemeden çekip gitti. Kendimi tören yerinde rütbeleri sökülmüş bir asker gibi hissettim.

SPRİGGS : Bütün olan biten bu ha?

BARBARA : Evet, başka da bir şey alınmadı…

SPRİGGS : Peki, adamı yakaladılar mı?

BARBARA : Hayır. Adamın yüzünü hiç hatırlayamadım. Kafasında bir işçi kaskı vardı.

SPRİGGS : Yani onu teşhis edemediniz.

BARBARA : Bir an, sanki kocam bana harcadığı paraları geri almak için, beni soyuyor gibi geldi. Tam onun boynunda biriydi.

SPRİGGS : Para harcamanıza kızar mıydı?

BARBARA : Bütün kocalar öyle değil midir?

SPRİGGS : Karı koca arasındaki bütün kavgaların asıl nedeni budur.

BARBARA : Kocam beni kazancımızı yutan bir kara delik olarak görür. Bir yerime zarar verip vermediklerini sormadı, ama neleri aldıklarını belki on kere sordu.

SPRİGGS : Elmas ve safirli broş on beş bin sterlin eder miydi?

BARBARA : Evet.

SPRİGGS : Ama, herhalde sigortalıydı, değil mi?

BARBARA : Evet, ama oradan alacağın para onun yerini tutmaz ki. Kocam onu doğum günümde armağan etmişti.

SPRİGGS : Yani zaman zaman cömert olabiliyor.

BARBARA : Artık eskisi kadar önemli değil. Çek yazarken dikkat ediyorum da, elleri eskisinden daha fazla titriyor. İmzasında da bir sürü kıvrım var; sanki bir yere delik açıyormuş gibi, insanın kulaklarını tırmalıyor.

SPRİGGS : Yani sizin kendinize ait para yok öyle mi?

BARBARA : Biraz fazla soru sormuş olmuyor musun?

SPRİGGS : Başkalarının hayat hikâyelerine bayılırım.

BARBARA : Onun için mi evlerine giriyorsun?

SPRİGGS : (dikilir) Eeh, bir bakıma öyle denebilir. Ben yalnız bir adamım. Yoksul bir evden çıktım. Annem babam çalışıyordu. Onun için ben hep dışarıdaydım. Pencerelerden dışarı sızan ışıklara bakar, içeriden gelen kahkahaları dinlerdim. Onun için, hep kilitli kapıların ardında olup bitenleri merak eder çok kısa bir an için bile olsa başkalarının özel yaşamlarını paylaşmak isterim.

BARBARA : Ben seninkini paylaşmak istemiyorum, Spriggs. Beni ilgilendiren evimden çalıp götürdüklerin.

SPRİGGS : Sanırım, benimkisi birazcık kıskançlık, daha doğrusu gıpta etmek.

BARBARA : Demek bu yalnızlık acısı yüzünden başkalarının evlerini talan ediyorsun.

SPRİGGS : Ben kimsenin evini talan etmiyorum. Saygıyla ve görev duygusuyla giriyorum. Sizin evinize de aynı duygularla girdim.

BARBARA : Gerçekten mi?

SPRİGGS : Her şey ne kadar da zarif ve zevkli. Odalar… insanın içini açıyor. Bu ince renk ve tarzınızdan ötürü sizi kutlamak isterim.

BARBARA : Benim tarzım olduğunu nereden anladın?

SPRİGGS : Her şeyde bir kadının parmağının dolaştığı daha ilk bakışta anlaşılıyor. Kesinlikle ondan daha olgun birisiniz. Belki de yaşça ondan büyük olduğunuz içindir.

BARBARA : (şok olmuştur) Ne? Sen bunu nereden biliyorsun? Ondan büyük mü gösteriyorum, yoksa?

SPRİGGS : (dikkatlice) Hayır, hayır. Lütfen tetiğe dikkat edin. Öylesine ağzımdan çıktı sadece. Kesinlikle ondan

yaşlı görünmüyorsunuz. Gerçeği söylemek gerekirse, çok daha genç gösteriyorsunuz.

BARBARA : Söyle bakalım, benim ondan büyük olduğumu nereden biliyorsun?

SPRİGGS : Doğum belgenizi gördüm.

BARBARA : Ne dedin?

SPRİGGS : Giyinme odanızdaki masadaydı. Gizli çekmecede.

BARBARA : Sen benim doğum belgeme baktın, ha?

SPRİGGS : Eminim sizin için bir önemi yoktur.

BARBARA : Yani sadece mücevherlerimi çalmadın. Şimdi son duanı edebilirsin.

SPRİGGS : Daha önce de söylediğim gibi, başkalarının özel hayatı çok ilgimi çekiyor da ondan.

BARBARA : (silahı ona doğrultmuş olarak yaklaşır) Çekmeceye baktığında, başka bir şey daha gördün mü?

SPRİGGS : Ah, evet, az daha unutuyordum. Artık sigorta bedelini almak için uğraşmanızı gerektirmeyecek bir şey. İşte… (elini cebine sokar ve bir broş çıkarır) Elmas ve safir bir broş erken Victorian dönemine ait. On beş bin sterlin değerinde. Kaybolmuştu, ama işte bulundu.

(Broşu Barbara'ya uzatır)

BARBARA : Teşekkür ederim. (bir an düşünceli düşünceli bakar) Sanırım, şimdi seni serbest bırakmam gerekiyor?

SPRİGGS : (gülümser) Sanırım öyle.

BARBARA : Bahçeden çıksan daha iyi olur.

SPRİGGS : (tereddüt eder) Beni vurmayacaksınız, değil mi? Kazara, yani?

BARBARA : Hayır. Ben sarhoş değilim.

SPRİGGS : Ben sarhoş olduğunuzu söylemedim ki. Ama sonuç olarak herkesi sarhoş olduğunuza inandırdınız.

BARBARA : Acele etsen iyi olur.

SPRİGGS :(bahçe kapısında duraklar) Son bir soru; Alarmı kurmadığınızdan neden o kadar emindiniz?

BARBARA : Kurmadığımı hatırladım da ondan.

SPRİGGS : Ya bir şuur kaybı falan olsaydı, bu kadar emin olabilir miydiniz? Biraz düşünseniz….. Yine de bir anlamı olmazdı, değimli? Olur muydu, yoksa?

BARBARA : Güle güle, Spriggs.

SPRİGGS : Hoşçakalın.

(Spriggs, bahçe kapısına yönelir)

(John, koridor kapısından girer)

(Barbara, John’a döner)

JOHN : Barbara! Adam kaçıyor!

(Spriggs, kapıdan geri döner.)

(Barbara ona döner ve ateş eder)

(Spriggs, karnını tutar ve düşer)

Perde

2.Perde

1. Sahne

Konuk odası. Birkaç dakika sonra.

Spriggs, iki eliyle karnını tutarak sandalyede oturmaktadır.

Diğer üçü etrafını sarmış, değişik dozda ilgi göstermektedirler.

TREVOR : Acıyor mu?

SPRİGGS : Elbette acıyor.

JENNY : Bakabilir miyim?

SPRİGGS : *(kızgın)* Doktor musunuz?

JENNY : Hayır.

SPRİGGS : O zaman, uzak dur.

BARBARA : Sana yardım etmek istiyoruz.

SPRİGGS : Yardım edecekseniz, mezarımı bir an önce hazırlayın.

BARBARA : Çok üzgünüm.

SPRİGGS : Üzgün mü? Üzülmek için biraz geç kalmadın mı?

BARBARA : Gerçekten, kendimi çok kötü hissediyorum.

SPRİGGS : Çok kötü mü hissediyorsun! O tabancayı daha ilk gördüğüm anda, birisinin onu kullanacağını biliyordum. Şimdi halime bir bakın. Ben insan olmanın en yüce bir şey olduğuna inanmış biriyim. Bedenimi her zaman, kutsal bir emanet olarak gördüm. Ona iyi baktım. Oysa şimdi, Allah'ın ona bahşettiğinden bir fazla bir delik daha var üstünde. Ve bunların hepsi senin yüzünden.

BARBARA : Çok üzgün olduğumu söyledim.

SPRİGGS : Söz konusu ben olunca, bunu pek de sık söyleyeceğini sanmıyorum.

JOHN : Bak, bütün sorumluluğu ben üstüme alıyorum.

SPRİGGS : İyi. Çünkü birileri bunun için üç yıl hapis yatacak. Ve bir de hasarlar var, tabii…

JOHN : Ne?

SPRİGGS : Ben kahrolası bir tavşan değilim. Haklarım var.

JOHN : Ama, kaçmaya çalışıyordun.

SPRİGGS : Beni mi suçluyorsun?

JENNY : Bırak da ceketini çıkarayım.

SPRİGGS: Dokunma bana! Çok iyi biri olduğum söylenemez, ama en azından hiç kimseyi vurmadım.

JOHN : Ne bekliyordun, yani? Gecenin ortasında evime dalıyorsun…

BARBARA : Evimize!

SPRİGGS : Ne mi bekliyordum? Beni örnek göstermeni beklerdim. Beni tabancayla vurup kanlar içinde yere sereceğinize, ahlaki açıdan örnek bir davranış beklerdim.

JOHN : Seni buraya davet eden oldu nu?

SPRİGGS : Merak etme, bir dahaki sefere altın yaldızlı davetiyeni beklerim.

BARBARA : Bu bir tek şeyin kanıtıdır; ben kimseyi öldürmedim.

SPRİGGS : Öldürmek için epeyce çaba harcadın, ama. Söyleyeceğim şudur; ölüyorum…

JOHN : Hiç de ölmek üzere olan biri için, çok fazla konuşuyorsun, ama.

SPRİGGS : Neden konuşmayayım. Bu benim son şansım. Söylediklerim son sözlerim olabilir.

BARBARA : Ben sadece seni korkutmak istemiştim.

SPRİGGS : Başardın işte; sonunda vahşi hayallerin gerçek oldu.

JENNY : Ben asıl ortalıkta kan görmediğim için endişeleniyorum.

SPRİGGS : Bende kansızlık var da ondan.

TREVOR : Yüksek tansiyonun yok muydu senin?

SPRİGGS : Var. Yüksek tansiyon ve kansızlığın bir arada insan bünyesini nasıl zorladığı hakkında bir fikrin var mı senin?

JENNY : Ben iç kanama olmasından korkuyorum.

SPRİGGS : Ben de.

TREVOR : İçecek bir şey getirmemizi ister misin?

JENNY : Eğer midesinden yaralandıysa öldürücü olabilir.

SPRİGGS : Bir yudum da olsa bir şey içebilirim. Ağzım kurudu, çünkü.

JOHN : Ağzının kuruması fazla konuşmandandır.

JENNY : Ben biraz su getireyim.

SPRİGGS : Hayır, eğer mümkünse kaliteli bir kırmızı şarabı tercih ederim. Eğer öbür tarafa gideceksem bari bana yakışır şekilde olsun.

(Jenny, ona bir kadeh şarap doldurur)

TREVOR : Ambulans çağırmalıyız.

JOHN : Hatlar kesik biliyorsun.

TREVOR : Belki bağlayabiliriz.

JOHN : Nereden kestiniz?

SPRİGGS : Direkten, sanırım. Ama ben kesmedim. Ben yükseklikten korkarım.

JOHN : Hadi bir bakalım, Trevor. Barbara, sen biraz dinlensen iyi olur; korkunç görünüyorsun.

(John ve Trevor çıkar)

BARBARA : Korkunç mu görünüyorum?

(Kaygılanır, onların ardından çıkar)

(Jenny ve Spriggs yalnız kalır.)

SPRİGGS : Adamın söylediğini duydun mu? Korkunç görünüyormuş. Peki, ya ben?

JENNY : Ölmek üzere olan biri için oldukça sağlıklı göründüğünü söyleyebilirim.

SPRİGGS : Evet, şu anda tümüyle adrenalinin kontrolündeyim de ondan.

JENNY : Gerçekten, yarana bakmamı istemez misin?

SPRİGGS : Hayır… artık çok geç. Bana bir sigara verebilir misin, acaba?

JENNY : Evet… ah… şurada sehpanın üstünde, genellikle gümüş bir sigaralık olurdu.

SPRİGGS : Öyle mi? Nereye gitti acaba?

JENNY : Sanırım çalışma odasındadır. Hemen getiririm.

(Jenny çıkar)

(Spriggs gülümser. Ayağa kalkar ve sessizce bahçe kapısına gider. Kapı kilitlidir. Gülümsemesi söner. Şarabına geri döner.)

(Dışarıdan yaklaşmakta olan birilerinin sesleri duyulur. Spriggs, çabucak şarabından biraz gömleğine döker, şarabın gömlekteki lekesini gözden geçirir ve oturur.)

(Jenny girer, Spriggs'e sigara verir.)

SPRİGGS : Teşekkür ederim. Olmadık bir yerimden duman çıkarsa, telaşlanma sakın.

JENNY : Hâlâ espri yapabilmene sevindim.

SPRİGGS : Eh, eğer öbür tarafa gideceksem, dudaklarımda hoş bir espriyle gideyim, bari.

JENNY : *(düşünceli)* Çok cesursun.

SPRİGGS : Ancak ihtiyacımız olduğunda içimizdeki cevherlerin farkına varırız.

JENNY : *(irkilerek)* Aman Tanrım!

SPRİGGS : Ne oldu?

JENNY : Kanaman başladı.

SPRİGGS : Öyle mi?

JENNY : Bırak da bakayım.

SPRİGGS : Kendini hazır hissediyor musun? *(ceketini açar)*

JENNY : *(fenalaşır)* Ah!

SPRİGGS : Hemşirelik yapamayacağın anlaşılıyor.

(Jenny, azar azar kendine gelir ve Spriggs'in gömleğindeki lekeye dokunur.)

JENNY : Rengi çok soluk.

SPRİGGS : Benim rengim de soluk.

(Jenny, parmağındaki ıslaklığı inceler, sonra diline götürür.)

JENNY : Bu şarap.

SPRİGGS : Ne?

JENNY : Kan değil bu, şarap. Sen vurulmamışsın, numara yapıyorsun.

SPRİGGS : Elbette vuruldum, ama kurşun dua kitabına isabet etti.

(Jenny, koridor kapısına doğru gider)

Nereye gidiyorsun?

JENNY : Onlara söyleyeceğim.

SPRİGGS : Hayır, söylemeyeceksin.

JENNY : Neden peki?

SPRİGGS : *(cebinden bir madalyon çıkarır)* Bunun yüzünden.

JENNY : Benim madalyonum.

SPRİGGS : Evet. Bu gece bunu takamazdın, değil mi? Onların evlilik yıldönümünde biraz abes kaçardı.

JENNY : Ver onu bana!

SPRİGGS : Bunu sana o verdi, değil mi?

JENNY : Ne demek istiyorsun, sen?

SPRİGGS : Yani, demek istiyorum ki, bir madalyonda genellikle iki resim olur; kadın ve sevgilisinin resmi. Bunda da iki tane var, ama buradaki sevgili Trevor değil.

JENNY : Peki, ne istiyorsun?

SPRİGGS : Bir an önce buradan çıkmak, hepsi bu. Sonra madalyon senindir.

(John girer)

JOHN : Trevor merdiveni getiriyor. *(durur ve diğerlerine bakar)* Bir sorun mu var?

JENNY : *(biraz duraksar)* Yarası kanıyor.

JOHN : Hayır, olamaz.

SPRİGGS : Korkarım kanıyor.

JOHN : Halının üstüne akmasın sakın.

SPRİGGS : Ne?

JOHN : Onu mutfağa götüremez miyiz? Orası fayans kaplı.

SPRİGGS : Ne kadar düşüncelisin!

JENNY : Havlu getireyim.

SPRİGGS : Acele etme. Bu arada, ben de Bay Miles'la biraz konuşmak istiyorum.

(Jenny çıkar. John ve Spriggs bir süre birbirlerine bakar.)

JOHN : Hâlâ konuşacak takatin var, ha Spriggs? Ben de nefesini idareli kullanacağını düşünmüştüm.

SPRİGGS : Sadece şunu söylemek istiyorum; eğer ölürsem…

JOHN : Evet?

SPRİGGS : Sen yandın demektir.

JOHN : Asıl sen yandın, ölecek olan sensin.

SPRİGGS : Karına olacaklar seni pek kaygılandırmıyor, galiba.

JOHN : Ne kastettiğini pek anlamadım.

SPRİGGS : Başı çok büyük derde girecek. Hatta ikinizin de. Ruhsatsız bir silahla adam vurmaktan.

JOHN : Ruhsatsız olduğunu nereden biliyorsun?

SPRİGGS : Böyle eski silahlar çoğunlukla ruhsatsızdır. *"Genel müdür silahla adam vurma olayına karıştı."* Gazete sütunlarında pek de hoş görünmeyecek. Ruhsatsız bir silahla adam vurmak, iş dünyasında da pek güven verici bir imaj olmasa gerek. Mevzuu kavrayabildin mi?

JOHN : Evet.

SPRİGGS : Madem kavradın, o zaman, ikinci aşamaya geçelim; mümkün olduğunca çabuk benim bu evden uzaklaşmam gerekiyor.

JOHN : Bunu nasıl yapacaksın ki? Sen yaralısın.

SPRİGGS : Ben hallederim, sen merak etme.

JOHN : Arkadaşların hâlâ buralarda, değil mi?

SPRİGGS : Olabilir, ama buralarda pek uzun kalamazlar. Onlar şehir çocuğudur. Böyle kırlık yerler onların asabını bozar. Etrafta da bu kadar göz varken…

JOHN : Hangi gözler?

SPRİGGS : Dışarıda, bizi saran gözler. Ne zaman ışık tutsan oradalar. Sarı, yeşil çalıların arasından, doğruca sana bakarlar.

JOHN : Büyük olasılıkla geyiklerdir.

SPRİGGS : Ne oldukları umurumda değil. Çok ürkütücü. Bizim gözlerimiz neden böyle parlamaz ki?

JOHN : Hiçbir fikrim yok.

SPRİGGS : Ne kadar iyi olurdu. O zaman futbol maçlarında projektöre gerek kalmazdı. Düşünsene; beş bin çift göz sahayı aydınlatıyor. Çok korkutucu. Tanrım! Bu kırlık yerlerden nefret ediyorum.

JOHN : Seni davet eden olmadı.

SPRİGGS : Haklısın. Eğer, hemen şimdi kapının anahtarının yerini söylersen, hemen kaybolurum.

JOHN : Şöminenin üzerinde.

(Spriggs, şömineye gider.)

JOHN : Alabileceğini söylemedim, daha. Düşünüyorum…

SPRİGGS : Fazla düşünmesen iyi olur. *(sabırsızca)* Ne düşünüyorsun?

JOHN : Kurşun duvara saplanmış dururken, senin neden hâlâ karnını tuttuğunu düşünüyorum. *(duvardaki bir noktayı gösterir)*

SPRİGGS : *(John'un gösterdiği yere bakar)* Ne?

JOHN : Pencerenin yanına bak.

SPRİGGS : Sekmiş olmalı.

JOHN : Ne yani, senden mi sekti yani kurşun? Tanrım! Sen neden yapılmışsın acaba, Spriggs? Herhalde gergedan derisi kadar kalın bir derin var.

SPRİGGS : Pekâlâ. *(bezgin bir halde oturur)* Denemeye değerdi ama, değil mi?

JOHN : Tereciye tere satamazsın, Spriggs. Ben senin gibileri kahvaltı niyetine yerim. Artık kıvırtmanın da sana bir yararı olmaz.

Kalıyorsun; seni kilere kapatacağım.

SPRİGGS : Hayır.

JOHN : Sen küçük, kaygan ve dolandırıcı bir kurbağasın, Spriggs. Sana güvenmiyorum.

SPRİGGS : Bu konuyu uygar insanlar gibi halledemez miyiz?

JOHN : Ama sen uygar biri değilsin ki.

SPRİGGS : Elbette öyleyim. Benim de standartlarım, ölçütlerim var. Asla bir kiliseyi soymazdım, örneğin.

JOHN : Aman, ne müthiş bir nitelik.

SPRİGGS : İster inan, ister inanma. Lazarus yokuşundaki Tokyo Lokantasının vitrinini süsleyen şu olağanüstü göz alıcı renkli camı gördüm ve sanatsal değerini takdir ettim. Ayrıca sardunyalarla kaplı olağanüstü bir bahçesi ve bahçenin ortasında orta çağdan kalma bir sunağı olan bir ihtiyar da tanıyorum. Bu iki örneği neden verdim? Ahlaki değerlerin çöküşünü anlatabilmek için.

JOHN : Sakın bana dindar biri olduğunu söyleme!

SPRİGGS : Evet, Anglikan kilisesine bağlıyım. Gerçi yeteri kadar kiliseye gittiğim söylenemez, kadın rahiplere de karşıyım, ama…

JOHN : Ama sen alçak bir hırsızsın, değil mi Spriggs?

SPRİGGS : Kimse mükemmel değildir.

JOHN : Ne demişler; “Asla çalmayacaksın”.

SPRİGGS : Evet, ama bu on emirden sadece birisi, öyle değil mi. Ben hiçbir zaman putlara tapmadım. Komşunun karısına, karısının ırzına ya da öküzüne göz dikmedim.

(Bir süre bakışırlar.)

JOHN : Belki de bunları yapmadığın için sana minnet duymalıyız.

SPRİGGS : Günümüzde herkesin kendi kişisel çıkarları peşinde koştuğunu kabul etmek zorundayız. Özel şirketlerin yönetim kurullarında kendi maaşlarını şişirmek için oy kullanan patronlarına ne demeli? Peki, kim bu adamlar? Sadece şansları yaver gitmiş sıradan memurlar. Su sayaçlarına ne buyrulur? Geçen yılın kârından yüz milyonlarca hisseyi ceplerine indiriyorlar, sonra da ne kadar su harcadığını kontrol ediyorlar, üstelik Tanrının insanlara bağışladığı suyu…

JOHN : Ama suyun süzülmesi ve arıtılması işlemi var.

SPRİGGS : Asıl sorun da bu ya; Tanrıdan gelen her şeyin süzülmesi gerekiyor.

JOHN : Bak, eğer böyle düşünüyorsan, onları soymalısın, beni değil.

SPRİGGS : *(şeytanca bir sırıtışla)* Üzülme, onu da yapacağım. Adresleri elimde. Bu arada, sen de işleri iyi kıvırıyorsun. Şu hisse alımına ne diyorsun? Küçük, sevimli bir kazanç, değil mi? Üstelik yasalara da uygun.

JOHN : Evet, kesinlikle yasaya uygun. İşte seninle aramızdaki fark da bu.

SPRİGGS : Hayır, aramızdaki tek fark senin maske takmak zorunda olmaman. Sen bunu uluorta yapabiliyorsun. Üç milyon… vay be!

JOHN : O hakkıyla kazanılmış bir paraydı.

SPRİGGS : Ama senin tarafından değil. İşten çıkardığın zavallıların kazandığı para. Neyi merak ediyorum biliyor musun? Böyle herkesi işten çıkarmaya devam ederseniz, ürettiğiniz malları kime satacaksınız?

JOHN : Sakın bana filozof olduğun kadar ekonomist olduğunu da söyleme. Hâlâ iş gücüne ihtiyaç var. Biz sadece giderleri azaltmak için işin bir bölümünü taşeron firmalara devrettik, o kadar.

SPRİGGS : Taşeron firmalar! Bana bir iyilik yapar mısın bayım; Şimdi sen o küçük, geleneksel aile işletmesi, tatlıcı dükkânlarının, yanlarında küçük birer büro daha açarak, temizlik hizmetlerine de el atması gerektiğini mi söylüyorsun? Hayır, öyle olmayacak. Dünyada ilk işsiz ilk işinden parasını kazandığından bu yana, benim ilk işsiz kaldığım günden bu yana, benim bunları yapmaya hakkım var.

JOHN : Ne dedin sen?

SPRİGGS : Ben, her türlü gelirin adaletli dağıtılmasını sağlamak için buradayım dedim.

JOHN : O zaman, senin bir suçun yok. Sen aslında Robin Hood'sun ha?

SPRİGGS : Hayır, ben fukaraya dağıtmıyorum. Ben sadece paranın geçici varlığına dikkati çekmeye çalışıyorum. Bugün para sende, yarın bir de bakıyorsun ki, sende değil, gitmiş.

JOHN : Senin gibiler etrafta dolaşınca tabii gider. Bütün bu anlattığın saçmalıklara gerçekten inanmıyorsun, değil mi? Bunun tek taraflı bir yargılama olduğunu biliyorsundur umarım.

SPRİGGS : Elbette tek taraflı bir yargılama olacak. Sizin tarafta olmamı bekleyemezsin benden. Aslında hepimiz bir diğerimizden daha kötüyüz.

JOHN : Yani ben de senin kadar kötüyüm, öyle mi?

SPRİGGS : Bana sorarsan, bütün suç atalarımızda. Çok eskiden bir mağara adamı varmış, adam, bir yerden bir parça et bulmuş, mağaranın köşesine çekilip iki eliyle kıstırıp, ısıra ısıra eti yemiş, bitirmiş. Daha sonra, bir başka gün yani; eti bir eliyle tutarak da yiyebileceğini fark etmiş. Böylece diğer eliyle bir başka et parçasını tutabiliyormuş. İşte ta o zaman, dünyanın ilk tüccarı doğmuş oldu.

JOHN : *(kızgın bir ifadeyle)* Sen benimle kendini kıyaslama cesaretini nerden alıyorsun?

SPRİGGS : Özür dilerim, Amacım sizi kızdırmak değildi. Aslında ben ortamı yumuşatmak amacıyla konuşmanın yönünü buralara çektim. Sorun benden kaynaklanıyor. Çünkü bana bir silah doğrultulduğunda, elimde olmadan çenem açılıyor, aklıma ne gelirse söylüyorum.

JOHN : Neyse, bu saçmalıkları daha fazla dinlemek istemiyorum. Toplumun kendine ait kuralları vardır ve ben o kurallara uyarım.

SPRİGGS : Bundan emin misiniz?

JOHN : Ne demek istiyorsun?

SPRİGGS : Demek istediğim… kasanın içinde ne var?

JOHN : *(tedbirli bir ifadeyle)* Hangi kasada?

SPRİGGS : Şu okumaktan büyük haz aldığım Ansiklopedi Britanica'ların olduğu kitaplığın arkasındaki kasada.

JOHN : Sen orda bir kasa olduğunu nereden biliyorsun?

SPRİGGS : Ben bilirim. Bir Webley 1400; kasaların Ferrari'si . Hiç kimse, içinde fincan takımlarını saklamak için, böyle bir kasa almaz. İçinde yüz bin dolar olduğu konuşuluyor.

JOHN : Konuşuluyor mu? Ne konuşması? Kim konuşuyor?

SPRİGGS : Kim konuşacak; yer altı dünyasının sakinleri, tabii.

JOHN : Beni gözetlediklerini mi söylemeye çalışıyorsun?

SPRİGGS : Elbette gözetleniyorsun. Hepiniz gözetleniyorsunuz. Neyse ki, gözlerimiz karanlıkta parlamıyor da, fark edilmiyoruz. Aksi takdirde siz ışıkları yaktığınızda, dışarıdan sizi gözetleyen bir sürü göz yuvarlağıyla karşı karşıya kalırdınız, gözleriniz kamaşırdı, vallahi. *(kasaya doğru gider)* Şimdi, ben bir iş adamı değilim, ama kendi kendime soruyorum; senin gibi birisi, bankaya yatırıp faizini almak dururken, neden bu kadar çok parayı kasada saklar?

JOHN : Yüklüce bir miktar nakit ödeme yapmak zorunda olabilirim, belki de.

SPRİGGS : Üçüncü Dünya patronlarının, ticaretin tekerlerini yağlamak zorunda olduğunu mu ima ediyorsun?

JOHN : Onun gibi bir şey.

SPRİGGS : Hayır, öyle değil. Senin dediğin para başkasına ödenen cinsten. Kasadakiyse saygıdeğer taşeron arkadaşlarınızın sana ödediği bir para.

JOHN : Sen bunu bilemezsin.

SPRİGGS : Bal gibi bilirim. Çünkü, kendisine iş vermediğiniz bir taşeron anlattı bana.

JOHN : İşi vermedim, çünkü ben şişirme işi sevmem. Benim bildiğim iş birinci sınıf olmalıdır. Neyse, bütün bu söylediklerin gerçek olsa bile, ben her şeyi inkar edebilirim. Şirket bir zarar görmedikten sonra ne önemi var ki? Kim kaybetmiş oluyor?

SPRİGGS : Başlangıçta deniz aşırı ticaret gelirimiz darbe yiyor, tabii.

JOHN : *(Spriggs'i iteleyerek)* Yürü bakalım, doğru kilere.

SPRİGSS : Hayır, bunu yapma lütfen. Ben kapalı yerlere dayanamam. Benim için fazla ürkütücü oluyor. Konuştuklarım saf spekülasyonlardan ibaretti, aslında. Yemin ediyorum, tek bir kelime bile söylemeyeceğim. Namus sözü. Mesela, karısıyla yatıp kalktığını Trevor'a söylemedim.

JOHN : *(şaşırmıştır)* Ne dedin?

SPRİGGS : Eee, gözetlendiğinizi söylemiştim. Seni yargılamıyorum. Bunu anlayabilirim. Senin gibi, kendinden yaşlı bir kadınla evlenmiş bir erkeğin baştan çıkarılması, makul nedenlere dayandırılabilir.

JOHN : Spriggs, eğer az önceki konuda bir kelime daha söylersen, inkâr etmek bir yana, seni yaşadığına pişman

ederim. *(durur ve Spriggs'e bakar)* Kendinden yaşlı bir kadın derken, neyi kastediyordun?

SPRİGGS : Bazı insanlar aradaki beş yaşı pek önemsemeyebilirler, ama…

JOHN : Beş yaş mı? Sen neden söz ediyorsun? Benim karım benden bir yaş küçüktür.

SPRİGGS : Öyle midir, acaba?

JOHN : Elbette.

SPRİGGS : Doğum belgesi öyle demiyor, ama.

JOHN : Sen onun doğum belgesini mi gördün?

SPRİGGS : Evet. Sen görmedin mi? Hayır, görmediğin belli oluyor. Yazı masasındaki gizli bölmenin içindeydi.

JOHN : Hangi gizli bölme? Ne diyorsun sen?

SPRİGGS : Ah, canım. Daha fazla konuşmayacağım. Aranızdaki aldatmacanın ortaya çıkmasının sorumlusu ben olmak istemem. Ben sadece seninkiyle onunkini karşılaştırınca...

JOHN : Benimkiyle mi karşılaştırdın?

SPRİGGS : Evet, senin doğum belgenle. Hayata böylesine talihsiz bir başlangıç yaptığın için çok üzüldüm. Ama bunda utanılacak bir şey yok, öyle değil mi?

JOHN : Sen bizim özel evraklarımızı mı karıştırdın?

SPRİGGS : Sizi temin ederim, bayağı bir merak tatmini için yapmadım. Hata yapmış olabilirim. Üstelik karınız çok

hoş bir kadın. Gecenin bu saatinde, hiç kimse onun mükemmel görünmesini bekleyemez.

JOHN : *(boşlukta gibi)* Beş yıl, ha?

SPRİGGS : Şeyy, dediğim gibi yanlış görmüş olabilirim. Çünkü oda yarı karanlıktı. Ama yine de konuşmayan şeyler, yalan söylemezler, bilirsiniz.

(Trevor girer)

TREVOR : Telefon kablolarını bağlayamadım, ama belki de onu küçük traktöre koyup köye götürebiliriz, John.

JOHN : Beş yıl.

TREVOR : Sen iyi misin, John?

JOHN : Beş kahrolası yıl, Trevor.

TREVOR : Hayır, üç.

JOHN : Üç mü?

TREVOR : Onun söylediği üç yıl. Ama olmayabilir de. Hiçbir mahkeme seni suçlayamaz. Şimdi onu traktöre koyarsak…

JOHN : Gerek kalmadı.

TREVOR : Gerek kalmadı mı?

JOHN : Kurşun ona isabet etmemiş. İşte bak, şurada duvara saplanmış.

TREVOR : Ama o dedi ki…

JOHN : Onun ne dediğini biliyorum, ama o bir yalancı. (yavaşça) Sana anlattığı hiçbir şeye inanma. Hiçbir şeye.

TREVOR : Tamam... Tamam, inanmam.

SPRİGGS : Doğru söylüyor, Trevor. Sen ona inan. Çizgiye düşen toplara inandığın gibi.

JOHN : Çizgiye düşen toplar mı? Neden söz ediyor bu?

TREVOR : Tenis oynarken bizi gözetliyormuş.

JOHN : Eeee?

TREVOR : Senin hile yaptığını söylüyor.

JOHN : Hile mi?

TREVOR : Toplar çizginin içine düştüğü zaman sen dışarı düştüğünü söylüyormuşsun.

JOHN : Anlamadım! Peki sen ne düşünüyordun.

TREVOR : Ben senin hile yaptığını sanmıyorum.

JOHN : Yapmıyordum.

TREVOR : ama toplar içeriye düştüğü halde sen dışarıda diyordun.

JOHN : Ne?

TREVOR : Bir sürü hatalı servis attığım doğru. Top önceleri hep dışarı düşüyordu, ama sonuna doğru içeri düşürmeyi başarıyordum.

JOHN : Öyle mi? Ben topun düştüğü yere ne kadar uzakta olursam olayım; başında da, sonunda da dışarı düştüğünü görüyordum.

TREVOR : Eğer sen öyle diyorsan…

JOHN : Benim öyle dememle değil. Her zaman ne gördüysem, onu söyledim, Trevor.

TREVOR : Belki de çok iyi göremiyordun.

JOHN : Sana ne oldu, Trevor? Biz oyunculuk açısından hiçbir zaman yarış içinde değildik ki!

SPRİGGS : Peki, neden o hep ağacın altında oynamak zorunda kalıyordu?

TREVOR : Evet, neden hep ben ağacın altında oynuyordum?

JOHN : Hangi ağaç?

TREVOR : Tenis kortunun dibindeki ağaç. Şu dev ceviz ağacı. Tanrım, ağacı hatırlamıyor musun?

(Spriggs, şömineye yaklaşır, raftan anahtarı alır ve sessizce camlı bahçe kapısına süzülür.)

JOHN : Bak Trevor, hiçbir zaman ağacın altında oynamak zorunda değilsin. Bundan sonra o tarafta ben oynayacağım. Aslında, ağacın farkında bile değildim.

TREVOR : Değil miydin? O zaman, neden ağaca doğru atıyordun hep topları?

JOHN : Ağaca doğru mu?

TREVOR : Hep ağacın olduğu tarafa ve yüksekten atıyordun. Top dalların arasında kayboluyordu. Senin yaptığın atışlar hiçbir kitapta yazmaz. *(Spriggs, sessizce bahçeye çıkar.)*

JOHN : Sana söyledim, Trevor; bundan sonra ağacın altında ben oynayacağım. Ama göreceksin bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Sen hiç kazanamazsın ki.

TREVOR : Okulda kazanmıştım, ama.

JOHN : O çok uzun zaman önceydi. O zaman koşullar başkaydı.

TREVOR : Evet, o zaman hakemler vardı.

JOHN : Ben hile yapmam, Trevor. Hile yapmaya ihtiyacım yok. Sen bir kaybedicisin. Ve hep öyleydin. Ağacın altında oynamayı seçiyordun, çünkü kazanma umudun yoktu. Ve bu senin kaybetmenin bir bahanesi oluyordu.

TREVOR : Öyle mi dedin?

JOHN : Nede böyle bir tartışmayı sürdürüyorsun ki? Bu sadece bir oyun.

TREVOR : Evet, ama eğer bir şeyde hile yapıyorsan, John, her şeyde yaparsın.

JOHN : Neden? Söz konusu olan tenis. Hayat değil ki.

TREVOR : Hayır, çünkü hayatın içinde sen, çizgileri olmayan bir sahada oynuyorsun ve sınırları da belirsiz. Orada herkes hile yapıyor, üstelik hakem de yok. İşte hayat bu.

JOHN : *(uzunca bir süre ona bakar)* Böyle hissettiğini hiç bilmiyordum. Oyunumuzdan zevk aldığını düşünüyordum.

Neden böyle oldu ki? *(durur)* Tanrım! Bu alçak sebep oldu buna, değil mi? Hep bu piçin yüzünden. *(etrafına bakınır)* Nerede o?

TREVOR : Gitti.

JOHN : Gitti mi? *(tabancayı çıkarır ve koridor kapısına gider)* Fazla uzaklaşamayacak, ama!

TREVOR : Ne yapacaksın?

JOHN : Onu öldüreceğim…*(bağırır)* Spriggs!

(John, kapıyı çarpıp çıkar, aynı anda Jenny, elinde havluyla girer.)

JENNY : Ne oluyor?

TREVOR : Spriggs kaçtı. John da peşinden gitti.

JENNY : Aman Tanrım! Onu öldürecek.

TREVOR : Sanırım öyle.

(Jenny de John'un arkasından çıkar)

(Trevor, kendine içki koyar)

(Barbara, elinde bir bardakla gelir.)

BARBARA : Spriggs nerede?

TREVOR : Gitti.

BARBARA : Gitti derken ne kastediyorsun? Ben onu öldürdüm mü, yani?

TREVOR : Hayır. Kurşun işte şuradaki duvara saplanmış. John da bahçede onu kovalıyor.

BARBARA : Sen yardıma gitmiyor musun?

TREVOR : Hayır.

BARBARA : *(meraklı)* Ne oldu?

TREVOR : John'la biraz tartıştık.

BARBARA : Hangi konuda?

TREVOR : Tenis.

BARBARA : *(şaşırmış)* Sadece tenis mi?

TREVOR : Daha da derin bir tartışmaya dönüştü.

BARBARA : Ne kadar derin?

TREVOR : Ben ona sahtekâr dedim, o da bana kaybedici dedi.

BARBARA : Eee, tartışma bunun neresinde? Ben her ikisi için de bir tartışmaya girmezdim.

TREVOR : Ne?

BARBARA : John'un asıl amacı hile yapmak değildir. O sadece kazanmayı sever. Hatta oynamaktan daha çok, kazanmayı sever diyebilirim. Ne kadar çok kazanmış olursa, olsun; seni bir kez daha yenmek onu inanılmaz mutlu eder. O hep kazanan biridir. Onun için çiftlerde benimle eş olmayı hiç istemez. Duruşumun uygun olmadığını söyler. Bacaklarımın üstünde esnek, bir panter gibi her zaman sıçramaya hazır durumda olmam gerektiğini söyler. Ne demek istediğini tam olarak anlamış değilim, hiç. Otobüs bekler gibi durduğumu söyler. Ben hiç

otobüs beklemediğim için neyi kastettiğini anlayamamışımdır.

TREVOR : John, benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyor. Ben bir kaybediciyim öyle mi?

BARBARA : John'un gerçekte ne düşündüğünü anlamak oldukça zordur. Onun hakkında ancak bir söz kullanabilir insan. Eğer ifadesinden daha fazla şeyler okumaya kalkışırsan, hiç şansın olmaz, çünkü yüzü anında ifadesizleşir. Ama senin hakkındaki duygularının biraz karışık olduğunu söyleyebilirim.

TREVOR : Karışık duygular mı? Ben onun en eski arkadaşıyım. Ta ilkokuldan beri birlikteyiz.

BARBARA : Biliyorum. *(susma)* Okulda onu ezermişsiniz.

TREVOR : Hayır. Ben onu korurdum. Sınıf başkanıydım. Bu tür şeylere engel olmak zorundaydım.

BARBARA : O zaman, neden onun elini sıranın arasına koydun ve üstüne oturdun?

TREVOR : Hayır. Ben öyle bir şey yapmadım. Sana böyle mi anlattı. İnanma, gerçekten böyle bir şey yapmadım.

BARBARA : Elindeki şişliği böyle açıklamıştı.

TREVOR : Böyle bir şey yaptığımı anımsamıyorum.

BARBARA : Elbette anımsamazsın. Sıranın arasında kalan senin elin değildi ki. Her neyse sonuç olarak başkaları da

olsa yaptıkları ortada. Sadece eline yaptıkları için şükretmeliyiz.

TREVOR : Bana bunda hiç söz etmemişti. Ben de anımsamıyorum. Belki de beni başka bir çocukla karıştırdı.

BARBARA : Okul günlerine ait tümden bir hafıaz kaybı yaşıyorsun galiba, Trevor. Peki kolunu kırdığını anımsıyor musun?

TREVOR : O bir kazaydı, ama. Güreşiyorduk.

BARBARA : Ama o olayı anımsıyorsun değil mi?

TREVOR : Evet.

BARBARA : Anımsamalısın. İnce bir dal gibi çak diye kırıldığını anlattı. Bütün yaz kolu alçıda ve boynundan askılı dururken, senin kolun Jenny'nin belinden ayrılmıyormuş. Oysa Jenny'nin beline o sarmalıymış kolunu. Bana o söyledi.

TREVOR : Jenny okul günlerinden John'u hiç anımsamıyor.

BARBARA : Hepsi bu mu?

TREVOR : Çok kalabalıktık, Barbara. Sadece arkasında dolaşan alçılı bir kolu anımsadığını söylüyor, hepsi bu.

BARBARA : İnsan belleği ne kadar nankör. John, onu çok iyi anımsıyor. Onun için deli oluyormuş. Sarı, uzun at kuyruğunu, uzun bacaklarını. John'un o uzun bacakları bugünlerde pek sık gördüğünü söyleyebilirim. Hele karının tenis kortunda sıçramaya hazır bir panter gibi, orasını

burasını göstere göstere ağın üstüne doğru eğildiği zamanlar.

TREVOR : Ben farkında değilim.

BARBARA : John, farkında ama. Servislerinden anlaşılıyor. Sürekli çift hata yapıyor. Neden? Çünkü karın onun tam önünde, yüzü bize doğru eğiliyor da ondan.

TREVOR : *(bir suskunluktan sonra)* Eğer John'un benim hakkımdaki duyguları böylesine karışıksa, o zaman, neden beni buraya çağırıyor, Barbara?

BARBARA : *(incitmek istercesine)* Tahmin edemiyor musun?

(Trevor bir an tereddüt eder ve sonra Barbara'nın elini avuçlarına alır va öpmeye yeltenir.)

(Barbara şaşırmış bir şekilde Trevor'a bakar)

Ne yapıyorsun?

TREVOR : İçimden geleni.

BARBARA : Seni yıllardır tanırım, Trevor. Daha önce hiç böyle hissetmemiştin. Hiç kimsenin sana evet diyeceğini düşünmemişimdir.

TREVOR : Peki, sen evet diyor musun?

BARBARA : *(uzaklaşır)* Hayır.

TREVOR : Neden?

BARBARA : Sana küçük bir sır vereyim mi; hâlâ John'u seviyorum da ondan. Bunu sakın kimseye söyleme.

TREVOR : Ben senin parayı sevdiğini sanıyordum.

BARBARA : Hayır. Para sadece hoş bir tesadüf oldu, o kadar.

TREVOR : Barbara… *(yaklaşmaya çalışır)*

BARBARA : *(uzaklaşır)* Sana başka bir şey daha söyleyeyim mi; sanırım senin için sürpriz olacak. *(susma)* Ben senden daha yaşlıyım.

TREVOR : Biliyorum.

BARBARA : Biliyor musun?

TREVOR : Jenny, söylemişti.

BARBARA : Söyledi demek. *(tereddüt eder)* Sanırım birkaç yaş demiştim…*(onu izler)* Üç yaş mı demişim?

TREVOR : Beş.

BARBARA : Beş mi? Tanrım! O kadar gösteriyor muyum?

TREVOR : Hiçbir önemi yok, Barbara. *(ona yaklaşır)* Görüyorsun, nedenini bilmiyorum, ama ben hep yaşlı kadınları tercih etmişimdir.

BARBARA : Hızlı koşamadıkları içindir, belki de.

TREVOR : Sanırım, hakkımdaki bütün bilgiler, bütün deneyimler ve bütün geçmişim…

BARBARA : Şimdi kendimi ziyaret edilen kutsal bir yer gibi hissettim. *(susma)* tıpkı annene gittiğin gibi mi?

TREVOR : Elbette değil. Annemle uzak-yakın bir ilgin yok.

BARBARA : Neyse, yine de birinin annesi durumundayım, belki de John'un. O asla yaşını göstermiyor. Onda küçücük bir yaşlılık ibaresi görmeyi, ya da ağzından çıkacak, bununla ilgili tek bir sözcüğü duymayı çok isterdim. Ama o, daha uzun süre genç kalacağa benziyor. Şimdiden sonra bana düşünceli düşünceli bakmaya başlayacak. Ve kocanızın size düşünceli düşünceli bakması ilk işarettir derler.

TREVOR : Neyin ilk işareti?

BARBARA : Size yol göründüğünün.

TREVOR : Peki, John da sorusuna evet yanıtını alamayacak erkeklerden midir?

BARBARA : Hayır. O, soruyu unutanlardandır.

TREVOR : Şeyy, ben aslında…

(Bir silah sesi duyulur)

(Birbirlerinden ayrılırlar)

BARBARA : Bu John'du. Spriggs'e ateş ediyor.

(İki el daha silah sesi duyulur)

TREVOR : Sanırım vurduğundan emin olmak istiyor.

BARBARA : John hakkında bir tek şey söylenebilir; o da 'çok dikkatli' olduğudur.

(Spriggs, içeri dalar)

SPRİGGS : *(nefes nefese)* Herif askercilik oynadığını sanıyor. Buralarda bir kilise var mı, Allah aşkına?

TREVOR : Ne yapacaksın?

SPRİGGS : Sığınacak bir yer arıyorum da.

BARBARA : Köyde bir kilise var, ama buraya beş mil uzaklıkta.

SPRİGGS : Asla oraya ulaşamam. Yüksek tansiyonum var. Sanırım kalp krizi geçireceğim.

BARBARA : Bu senin hatan, ama. Devamlı koşturup duruyorsun.

SPRİGGS : Koşturmayıp da ne yapayım, gördüğün gibi. Bu silaha da çok meraklı sanırım. Bana sorarsan, bu onun fallus sembolü olmuş.

BARBARA : Eee, bazı şeyler gittikçe değerlenir. Sonunda bizim de bir sembolümüz oldu, desene.

(John girer, ardından Jenny)

(Spriggs, Barbara'nın arkasına saklanır.)

JOHN : Karımın arkasından çık, alçak!

SPRİGGS : Çıkayım da beni vur değil mi? Hayır, teşekkür ederim. Burada emniyetteyim.

BARBARA : Ben bundan çok emin değilim.

JENNY : John, artık kaçacak durumda değil. Baksana tükenmiş artık.

SPRİGGS : Bak, sana söz veriyorum, kaçmayacağım.

JOHN : Söz mü veriyorsun. Bu gece ortaya çıkan bir tek gerçek var, o da, senin sözünün beş para etmediği.

SPRİGGS : İstesem de kaçamam artık. Gücüm kalmadı.

JOHN : Evet kaçamayacaksın, Spriggs. Çünkü seni mahzene kapatacağım.

BARBARA : Mahzene mi kapatacaksın? Bu doğru olur mu, sence?

JOHN : Ne demek istiyorsun?

BARBARA : Unuttun galiba… *(fısıldar)* fareler…

SPRİGGS : Ne dedi?

JOHN : Hiçbir şey.

BARBARA : Eğer kalbi zayıfsa…

JOHN : Hayır. Kalbi zayıf mayıf değil.

BARBARA : Ama öyle. Adamın kalbi zayıf.

JOHN : Işıkları açık bırakırım.

BARBARA : Bu pek bir şeyi değiştirmez. Daha yırtıcı olurlar.

SPRİGGS : Tanrım! Fareleri kastediyor. Ben asla oraya gitmem. Farelerle bir arada duramam.

TREVOR : Sanırım asıl zayıf noktasını bulduk.

SPRİGGS : Benim zayıf noktam mı. Fare dediğin hayvan herkesin zayıf noktasıdır. Asla oraya gitmem.

JOHN : Seçme şansın yok.

SPRİGGS : Yok mu dersin? *(cebinden madalyonu çıkarır ve John'a doğru sallar)* Bundan emin misin?

JOHN : *(tereddüt eder)* Kesinlikle eminim.

TREVOR : O nedir?

JENNY : Benim madalyonum.

SPRİGGS : Geri verecektim de. Umarım bir zara görmemiştir. Umarım menteşesi bozulmamıştır. Belki açmak istersiniz…

JENNY : O açılmaz.

SPRİGGS : Ah, öyle mi? Ben açıldığını düşünmüştüm. Öyle ya, bütün madalyonlar açılabilir cinstendir. *(madalyonu Jenny'ye doğru sallar.)*

(Trevor, ansızın uzanır ve madalyonu Spriggs'in elinden kapar ve cebine atar.)

TREVOR : Sanırım onu mahzene kapatacaktın?

JOHN : Evet. Benden çaldığınız eşyaları nereye sakladığınızı söyleyene dek, seni orada tutacağım, Spriggs.

BARBARA : Eşyalarımız!

JOHN : *(soğukça)* Eşyalarımızı. Mahzenin anahtarlarını getir, Barbara.

SPRİGGS : Ama ben farelerle aynı yerde kalamam.

JOHN : Bu senin için yeni bir durum sayılmaz. Sanırım evinin de oradan farkı yoktur.

(Barbara ve John, Spriggs'i alıp çıkar)

(Trevor, Jenny'ye bakar. Cebinden madalyonu çıkarır ve parmaklarının arasında çevirir. Jenny, elini uzatır, ama Trevor madalyonu ona vermez.)

TREVOR : Eh, sonunda madalyonuna kavuştuk.

JENNY : Evet.

TREVOR : Yazık, keşke bulunmasaydı. Hiç olmazsa sigortadan para alabilirdik.

JENNY : Annemindi o.

TREVOR : Doğru, unutmuşum.

JENNY : *(kısa bir susmadan sonra)* Hala sigortadan para alabiliriz.

TREVOR : Nasıl?

JENNY : Barbara sigortanın her şeyi ödediğini söyledi. Yıllardır sigortaya para ödüyoruz.

TREVOR : Ama onu kaybetmedin ki.

JENNY : Tamam da, onlar bunu bilmiyor, Trevor. Altın kol düğmeleri için de para alabiliriz.

TREVOR : Benim altın kol düğmelerim yok ki.

JENNY : Çalınınca tabii olmaz, sevgilim.

TREVOR : Benim şimdiye kadar hiç altın kol düğmem olmadı.

JENNY : İşte sigortacılar bunu da bilmiyor.

TREVOR : İkide bir aynı şeyleri söyleyip durma. Bu hırsızlık demektir, Jenny.

JENNY : Fark eder mi?

TREVOR : Elbette fark eder.

JENNY : Kadınlar çocuk doğurmadıkları için on beş bin dolar alıyor, Trevor.

TREVOR : Hangi kadınlar?

JENNY : Ordudaki kadınlar.

TREVOR : Ama sen orduda değilsin ki.

JENNY : Motor teknisyeni olmasına izin verilmeyen kadın yirmi bin pound alıyor.

TREVOR : Sen motor teknisyeni olmak istemiyorsun, ama.

JENNY : Caddeden aşağı yürüyorsun, birisi burnuna bir yumruk indiriyor ve sen bin pound alıyorsun.

TREVOR : Senin burnuna vuran olmadı, Jenny.

JENNY : Umarım biri senin burnuna vurur.

TREVOR : Sen ne demeye çalışıyorsun?

JENNY : Nerede yanlış yaptığımızı merak ediyorum.

TREVOR : Biz yanlış yapmadık. Ama eğer yalan yere sigortadan para almaya kalkışırsak, yanlışı yapacağız. Beni çok şaşırttın, Jenny.

JENNY : Öyle mi? Benim çamaşır makinem on beş yıllık, buzdolabım da öyle. Fırınımın kapağı bir deri parçasıyla tutturulmuş. Onların mutfağını gördün mü, hiç. Bir de yanlış yapmadığımı söylüyorsun.

TREVOR : Daha iyilerini alabiliriz.

JENNY : Öyle mi?

TREVOR : Plan yapmalıyız.

JENNY : Planmış! Durmadan üç yıllık planlar yaparız. Beş yıllık planlar yaparız, hatta yedi yıllık bile yaparız. Zamanın Sovyet Rusya'sından daha çok plan yaparız. Ama hiçbir şey düzelmez. Hala gardropda pabuçlarımı sayarken çığlık atarsın. Yatak odamızın pencerelerini açarak gün ışığında giyinip soyunmamızın daha tasarruflu olacağını söylersin. Ta ki, sokaktan birinin ıslık çalıp, 'yavrum' diye bağırışını duyana dek.

TREVOR : O sadece bir öneriydi. Biraz tasarruf yapmamız gerekiyordu.

JENNY : Her neyse! Ben tasarruf yapmaktan sıkıldım artık.

TREVOR : (kısa bir susmadan sonra) Benden istediğin para, mutfağı yenilemek için miydi?

JENNY : Hayır. '_____' mutfağına bir şey yapmak istemiyorum, artık.

TREVOR : '_____' mı?

JENNY : Güzellik salonuna gitmek istiyorum. Liposuction yaptırmak, botox yaptırmak istiyorum. Saçlarımın rengini açtırmak istiyorum.

TREVOR : Neden?

JENNY : Neden olacak. Yıllardır komik bir sarışın olarak yaşıyorum da ondan.

(Jenny çıkar)

(Trevor, madalyonu açar, bir süre bakar ve bir yere yatar. Kitaplığa gider ve açar. Bir süre kasaya bakar.)

TREVOR : iki...sekiz...sıfır...iki...sekiz...dokuz..

(Kasanın kolunu çevirir, kapak açılmaz. Ferahlamış bir yüz ifadesiyle gülümser. Tam geri dönecekken kasnın kapağı açılır.)

İKİNCİ SAHNE

Konuk odası. İki saat sonra.

Oda bir masa lambasıyla aydınlatılmıştır. Kasa kapalı ve kitaplığın arkasındadır.

(John, bir koltukta arkaya yaslanmıştır.)

(Barbara, girer. İçki sehpasına doğru gider. Döner John'u görür ve bakar.)

JOHN : Neden biraz uyumuyorsun?

BARBARA : Yorgun değilim.

JOHN : Değil misin?

BARBARA : Yorgun mu görünüyorum?

JOHN : Ben anlayamam. Bakınca anlayabilir miyim?

BARBARA : Ne demek, anlayamam. Elbette bakınca anlayabilirsin.

JOHN : O eskidendi. Şimdi tam yaşını gösteriyor olabilirsin.

BARBARA : *(endişeli)* Tam yaşım mı?

JOHN : *(kısa bir susmadan sonra)* Beş yıl.

BARBARA : Ne?

JOHN : Beş kahrolası yıl.

BARBARA : Sana söyledi, demek.

JOHN : Evet. Yazı masasındaki gizli bölmeyi de söyledi. Senin hakkında benden daha çok şey biliyor. Ve bütün bunları sadece beş dakikada öğrendi.

BARBARA : Başkalarının özel yaşamlarını ilginç buluyormuş. Öyle söyledi.

JHON : O zaman, seninkini de çok ilginç bulmuştur. Bilmem gereken başka bir şey daha var mı? Daha kaç tane sırrın var?

BARBARA : Senin kaç tane var?

JOHN : *(susmadan sonra)* Beş yıl.

BARBARA : İkide bir şunu söylemekten vazgeç.

JOHN : Hayır. Altı! Aslında sen benden bir yaş küçük olmalısın. Onu da katarsak altı yıl etmez mi? Kibirli durumlardan ne haber?

BARBARA : Bunun şimdi bir önemi var mı?

JOHN : Olmaz olur mu, elbette var. Sahte bir görünüş.

BARBARA : Sahte görünüş mü? Yani bir araba aldığında, kilometre göstergesindeki rakamların doğru olması gibi ha?

JOHN : Evet.

BARBARA : Birden kendimi eskimiş Ford arabası gibi hissetmeye başladım.

JOHN : *(susmadan sonra)* Beş yıl.

BARBARA : Bu beş yılı, daha fazla olgunluk, daha fazla deneyim ve bilgi olarak kabul edemez misin?

JOHN : Hayır, edemem.

BARBARA : Neyse, önemli değil.

JOHN : Madem önemli değildi, neden yalan söyledin o zaman?

BARBARA : Sen bunu komik bulabilirsin, ama bakışlarından korktum.

JOHN : Ya da parayı kaybetmekten korktun, ha? Benimle onun için evlenmedin mi, sen? Para için?

BARBARA : Benim göremediğim başka bir şey mi vardı yoksa? Farkına varmamışım demek.

(John başka tarafa döner)

Söylemek istediğim bu değildi, John.

JOHN : Üzülme, duygularımı incitmiş değilsin. Kadınlar hakkında pek fazla şey bilmem, zaten.

BARBARA : Hayır John, sen kendi hakkında pek fazla şey bilmiyorsun. *(yüksekçe)* Pekala, ikimizin arasında beş yıl var, ama hangi beş yıl?

JOHN : *(dik dik bakar)* Hangi beş yıl diyerek neyi kastediyorsun?

BARBARA : Hayatımın ilk beş yılını kastediyorsan, oturmaktan başka bir şey yaptığım söylenemez. Çocuk arabasının içinde yani. Onları yaştan saymak pek mümkün değil.

JOHN : Sen hangi beş yıl olduğunu pek ala biliyorsun. Senin olan, ama benim olmayan beş yıldan söz ediyorum. Son beş yıl.

BARBARA : Ama o beş yıl boyunca sen de buradaydın.

JOHN : *(şaşırmış)* Ne kastettiğimi biliyorsun. Sen beş yaş daha büyüksün. Benden beş yıl daha fazla yedin, nefes aldın, yürüdün…

BARBARA : Ben hiç yürümedim, bunu biliyorsun.

JOHN : Alt kattan üst kata inip çıkmalara ne diyelim. Eğer beş yıl boyunca kaç kez inip çıktığını hesaplarsak, haftalarca belki de aylarca yürümeye bedel bir rakam çıkar.

BARBARA : O kadar yürümenin şimdi bile bana çok yorucu geldiğini söylemek zorundayım.

JOHN : Daha odaya gittiğin zaman olacakları saymadım…

BARBARA : Nereye gittiğim zaman?

JOHN : Nereye olacak? Yatak odasına, tabii. Kaybettiğim bu beş yılda orda neler yaşanabilirdi, kim bilir?

BARBARA : Şimdileri karşılaştırırsan, belki. Şikayet etmeye hiç hakkın yok. Genç bir kadının ve çocukların sana verebileceği her şeyi verdim. Sana çocuk doğuran bir kadınla birlikteliği sürdürmenin çok da kolay olmadığını unutma. Gerçeği söyleyecek olursak; ben sana daha fazlasını verdim. Zarif masalar hazırladım sana.

(John güler)

Gülme. Benimle karşılaşana dek, o değerli yemek takımların dolabın içinde tozlanmakla meşguldü. Sen pırıl pırıl, tatmin edici şeyler istiyordun. Ben sana bunu verdim. Arkadaşlarını eğlendirdim. Kariyerine destek oldum. Bunlar, ateşli bir peri kızının vereceğinden çok daha fazladır.

JOHN : Ateşli peri kızı mı? Sen neden söz ediyorsun?

BARBARA : *(heykeli alır)* Neden söz ettiğimi bal gibi biliyorsun. Tanrım! Şimdi şunu kafana vursam, şu boktan şeyi kasten kırmakla suçlarsın beni. Çocuk gibisin. Seni anımsamıyor bile. Hala yeşil çimlere uzanmış beyaz çoraplı uzun bacakların peşindesin. Trevor da her şeyin farkında.

JOHN : Trevor mu?

BARBARA : Bana anlattı.

JOHN : Neyi?

BARBARA : Ve neden anlattığını biliyor musun? Çünkü kendini haklı görüyor.

JOHN : Haklı mı? Ne demek istediğini anlamıyorum.

BARBARA : Anlamıyor musun? Sahtekârlık hakkında konuşmuşsunuz.

JOHN : Ben senin bana söylediğin yalan hakkında konuşuyorum. Olgun bayan hakkında.

BARBARA : Şunu söyleyip durma. Yaşlılıktan söz etme bana. Hele *'olgun bayan'* derken ne kastettiğini hiç anlamış değilim.

JOHN : Seksüel becerilerini para için başkalarına sunan kadın, demek.

BARBARA : Ben ev kadınını kastettiğini sanmıştım.

JOHN : Senin her zaman karşı çıktığın şey; bir eş olmaktan söz ediyorum. Sürekli benim başarılarımı kıskandın.

BARBARA : Bizim başarılarımız.

JOHN : Hayır, benim başarılarım.

BARBARA : Tamam, John. Senin başarıların olsun, ama henüz evrenin sırlarını keşfetmiş değilsin.

JOHN : Senin derdin ne?

(John bahçe kapısına doğru yürür)

BARBARA : Nereye gidiyorsun?

JOHN : Coopers' lara gidiyorum. Belki dönmüşlerdir. (nazikçe) Biraz uyumayı dene istersen.

(Bahçeye çıkar)

(Barbara gidip içki şişesini alır, şişeden içer, bir kararsızlık geçirir ve şişeyi bırakır. Sonra, koridor kapısından çıkar.)

(Jenny, yemek odasına açılan çiftli kapıdan başını uzatır)

JENNY : (fısıltıyla) Hepsi gitmiş, gelebilirsin. (içeri girer)

(Jenny' nin arkasından Spriggs de girer. Elinde açılmış bir şarap şişesi vardır. Dikkatlice etrafı kolaçan eder.)

SPRİGGS : Her şey yolunda. Şarap ister misin?

JENNY : Hayır.

SPRİGGS : 66 senesinden kalma bir Fransız şarabı. Pek hoş. (şişeden içer)

JENNY : Bunu yapmamalısın.

SPRİGGS : Haklısın. Ben de şişeden içmekten hoşlanmam. İnce kesim kristal bir kadehi tercih ederim. İçkinin lezzetini artırır. Bir parça da peynir oldu mu, zenginlik damarlarında eriyor demektir. Biliyor musun göz göre göre intiharıma sebep olacaklardı. O küçük alçaklar her tarafımı kemirmek için apartta bekliyorlardı.

JENNY : Ben onun şarabını içmemen gerektiğini kastetmiştim.

SPRİGGS : Ben bu şarabı hak ettim. Mantarını çıkarmak bir saatimi aldı. Ve o alçak şarabını içmemi istemiyorsa, beni mahzene kapatmamalıydı.

JENNY : *(bahçeye bakan pencereye gider)* Tarlaların olduğu taraftan kaçsan iyi edersin. Patikaya ulaştın mı o seni doğruca karayoluna götürür… Ne oldu?

SPRİGGS : Tarlaların olduğu taraftan mı? Süet ayakkabılarım berbat olur. Orada inekler var, seslerini duyuyordum.

JENNY : Onlar sadece inek, sana zarar vermezler.

SPRİGGS : Benim şansıma şarbonlu bir inek karşıma çıkıverirse? Sonra, ben o kadar uzun yol yürüyemem. Ayaklarım hassastır.

JENNY : Diğer soyguncu arkadaşların nerede? Onlarla bir yerde buluşturmayı kararlaştırmadınız mı?

SPRİGGS : *(dalga geçer)* Buluşmak mı? Onlar bu kelimenin anlamını bile bilmezler. Amatör pezevenkler. Üstelik onlar, şu anda panik içinde, tamamen yanlış bir yolda direksiyon sallamaktadırlar. *(sinsice gülümser)* Durumu nazikçe halletmem lazım. Senin dediğin felakete davetiye çıkartmak olur.

JENNY : Nazikçe mi?

SPRİGGS : Biraz isabetsiz bir tanımlama oldu galiba. Hani bazı çok uzun boylu adamlara 'ince' diye lakap takarlar. Oysa adam hayatında hiçbir incelikten haberdar değildir. İşte onlardan biri, benim iş arkadaşımdı. Bond Caddesi' nde bir kuyumcuyu soyacaktık. Sen aniden yerdeki kanalizasyon kapağını kaldır ve şangır diye kocaman cama indir. Bütün alarm zilleri birden çalmaya başladı. Sonra adamı, kaldırım karşısına geçmiş,

hayranlıkla yaptığını seyrediyorken gördüm. Ardından, fırt diye kanalizasyon deliğinden kayboluverdi.

JENNY : Bak, Spriggs, sanırım gitsen iyi olacak.

SPRİGGS : Doğru. Bir şey daha; *(merakla)* Bunu neden yapıyorsun? Kitapçıdaki kandırdığın, gözlüklü oğlan yüzünden deme sakın. Madalyon yüzünden de, değil? O zaman, neden?

JENNY : Bir insanın hapse girmesinden hoşlanmıyorum.

SPRİGGS : Neden canım?

JENNY : Sen bana babamı anımsattın da ondan.

SPRİGGS : Öyle mi? O da mı hırsızdı?

JENNY : *(şok olmuştur)* Hayır. Babam hâkimdi.

SPRİGGS : Şimdi anlayabiliyorum. Yaşlı bir adamın insanlığa olan inancını tazelediğin için teşekkür ederim. Eğer seni rahatlaşacaksa; bu bir şişe şarap çaldığım son şey olacak. Bir daha asla çalmayacağım. Eğer tekrar buralara gelirsem, bahar bayramında dans etmeye geleceğim. Şimdi biri seni görmeden odana dönsen iyi edersin.

JENNY : Peki. İyi şanslar.

TREVOR : Sana da!

(Jenny temkinli bir şekilde odadan çıkar)

(Jenny, çıkar çıkmaz Spriggs bahçe kapısından girer. Biraz bekler. Sonra şişeden derin bir yudum içer ve bir süre şişeye bakar.)

Evet… Şimdilik çaldığım son şey. *(kitaplığa gider ve açar)*

(Dışarıdan birtakım sesler gelir. Sesleri duyunca, Spriggs, kitaplığı kapar ve perdenin arkasına gizlenir)

(Saklana saklana Jenny, girer. Düşünceli bir şekilde kutlama kartlarına bakar bir an, sonra doğruca kitaplığa gider ve açar.)

JENNY : *(yavaş yavaş)* iki...sekiz...sıfır...iki...sekiz...dokuz...

(Perdenin arkasından Spriggs başını uzatır. Yüzünde hayli şaşkın bir ifade vardır.)

(Jenny, kasayı açar.)

(Bahçe kapısından John, girer)

JOHN : Orada ne yapıyorsun?

JENNY : Ah, sen miydin? Bir ses duyduğumu sandım. Geldiğimde kasa açıktı.

JOHN : *(kasaya gider)* Açık olduğunu görüyorum. Para nerde?

JENNY : Herhalde biri aldı.

JOHN : Haklısın. Biri almıştır. *(etrafına bakınır)* Nereye koydun?

JENNY : Benim aldığımı sanmıyorsun umarım…

JOHN : Eh, Spriggs mahzende kilitli olduğuna göre ilk şüpheli sen oluyorsun, Jenny.

JENNY : Mahzende olduğunu nereden biliyoruz. Belki de kaçmıştır. Parayı alıp çoktan tarlalardan sıvışmış olamaz mı?

(Spriggs'den daha şaşırmış bir ifade)

JOHN : Öyle olduğunu sanmam. Sen aldın, değil mi? Ben sana ipucunu vermiştim zaten. Çalıştın ve şifreyi çözdün. Senin gibi, okulda on dersten de A almış biri için, _____altı rakamlı şifresini çözmek, hiç de zor olmasa gerek. *(Jenny'yi sarsar)* Daha dikkatli olmalıydım.

JENNY : John, beni sarsıyorsun.

JOHN : Eğer parayı nereye koyduğunu söylemezsen seni tuzluk gibi sarsmaya devam edeceğim.

JENNY : Bilmiyorum.

JOHN : Sen benim hayallerimin kadınıydın, sana güvenmiştim.

JENNY : Sen de benim hayallerimin erkeğiydin.

JOHN : Hayır. Değildim. Beni anımsamadın bile. Benim farkıma bile varmadın sen. Hep burnun havadaydı. Seni değiştiren tek şey para olabilirdi. Söyle para nerede?

JENNY : Beni sevdiğini söylemiştin.

JOIHN : Evet, ama yüz bin pound kadar değil, tabii. Sana çok önceleri aşık olmuştum; Gölün kokusu, güzellik

kremleri, çimenler, genç ve taze tenin, beyaz kısa çorapların ve at kuyruğun varken. *(onu sarsmaya devam eder)* Parayı nereye koydun?

(Trevor girer)

TREVOR : Parayı o almadı.

JOHN : *(Jenny'yi bırakı ve döner)* Nereden biliyorsun?

TREVOR : Çünkü kasada para yoktu.

JOHN : Kasada para yoktu da ne demek oluyor?

TREVOR : Ben baktığımda orada yoktu. Spriggs almış olmalı.

(Spriggs'de bir başka şaşkınlık ifadesi)

JOHN : Buna inanmamı beklemiyorsun, herhalde? Eve geldiğimde kontrol ettim, para buradaydı. Spriggs'in onu alma fırsatı hiç olmadı.

TREVOR : Ben onunla karşılaştığımda Spriggs, bu odada yalnızdı.

JOHN : Hayır. Parayı siz aldınız, ikiniz. İkiniz birliktesiniz. Bir fırsatını buldunuz ve parayı aldınız.

TREVOR : Ama, biz çok eski arkadaşız. Ta ilkokuldan beri.

JOHN : Evet, anımsamıyor muyum sanıyorsun? Sürekli burun kıvıran bir kız ve sınıf mümessili delikanlı. On dersten de A alan zeki çocuk… Sizi nereden hayatıma soktuysam…. Kalem dürtmeler, kağıtlarımı karıştırmalar,

pantolonlarınızın parlayan kıç yerleri. Çift cepheli evinizi de anımsıyorum; sonra beni gördüğünde kokmuş balık gibi elini burnunun altına götüren anneni, bana sebze arabalarında çalışan çocuklar gibi davranan o şerefsiz babanı elbette unutmadım. Bunların hiç biri senin işine yaramadı. Yaradı mı, yoksa? Hayır, yaramadı. Çünkü orası senin geldiğin yer değil, gitmekte olduğun yerdi.

(Barbara girer)

BARBARA : Oh, umarım muhabbetinizi bölmedim.

JENNY : John, bizi kasadaki parasını çalmakla suçluyor.

BARBARA : Elbette siz almadınız. Trevor senin en eski arkadaşın, Jenny arkasında yıllar boyu deli olduğun kız? Dünya ne hale geldi, böyle?

JOHN : Barbara, eğer akıllıca söyleyeceğin bir şeyin yoksa….

BARBARA : Tabii, var. Size mahzenin kapısının açık olduğunu ve galiba Spriggs'in kaçtığını söylemeye gelmiştim.

JOHN : Ne?

TREVOR : Sana söylemiştim. Parayı Spriggs aldı.

JOHN : Peki nasıl kaçabildi?

TREVOR : bilmiyorum, ama hızla uzaklaştığı ortada.

JOHN : Ne hızla uzaklaşması. Spriggs hiçbir yere hızla gidemez. Adam nefesini kıçından alıyor, zaten. Hırlamalarını duymadınız mı? (şarap şişesini görür) Bir dakika, bu şişe buraya nasıl geldi? *(şişeyi alır)*

(Spriggs'in astımlı soluk alışlarının hırıltısı duyulur)

JOHN : *(dinler)* Şşşşşşt! Duyuyor musunuz?

(Hepsi dinler)

(Hırlamalı soluk alışlar devam eder. Ardından astım spreyinin sesi duyulur.)

Tamam Spriggs, dışarı çık!

(Spriggs, isteksiz bir şekilde çıkar)

Evet, sensin.

SPRİGGS : Şunu bana doğrultmaktan vazgeç artık.

JOHN : Para nerede?

SPRİGGS : Ben almadım.

JOHN : Ona kadar sayacağım. Eğer paranın yerini söylemezsen…

BARBARA : Aptallık yapma John!

JOHN : Bir…iki…üç…

SPRİGGS : Tanrım! Beni öldüreceksin, değil mi? Bir de *"Eğer suçlu işlediği suçun kurbanlarıyla yüzleştirilirse yararlı olur."* derler. Eee, ben işlediğim suçun kurbanlarıyla karşı karşıyayım, ama sonuç hiç de yararlı olmadı. Korkudan ödüm patlamak üzere.

JOHN : Dört…beş…altı…

BARBARA : John.

(Spriggs, ağzına sprey sıkmakla meşguldür)

JOHN : Yedi…sekiz…dokuz…

SPRİGGS : İnan olsun, paranı ben almadım. Yemin ederim. Bu mevzunun yeterince üstüne gitmedin mi? Evinin başına yıkılmasını mı istiyorsun. Görmüyor musun? Paranı o aldı. *(Barbara'yı işaret eder)*

JOHN : Ne?

SPRİGGS : Parayı almak için fırsatını kollayan oydu.

JOHN : Benim karımın paraya ihtiyacı yoktur. Onun her şeyi var.

(Barbara, John'a keskin bir bakış fırlatır)

SPRİGGS : Var mı dersin? Hiç düşündün mü? Karın neden alarmı kurmadığından bu kadar emindi. Çünkü zaten alarmı hiç kurmuyordu. Çünkü soyulmak istiyordu.

JOHN : Sen ne demek istiyorsun?

SPRİGGS : Demek istediğim; karın tuzağını bizim kasaya giremeyeceğimiz şekilde hazırlamıştı. Kasayı bulsak bile açamazdık. Çünkü şifreyi bilmeden bu imkansızdır. Ama o açabilirdi ve yapması gereken tek şey; beklemekten ibaretti. Allah canımı alsın, bana inanın; arka kapıyı bile açık bırakmıştı. Eve geldiğimizde inanamadık.

JOHN : Ben de inanmıyorum. Yalanın işlemedi ahbap. Beni buna inandıramazsın.

SPRİGGS : Ama öyleydi. Her zamanki rutininizi hatırla bakalım. O alarmı kurarken sen hep garajdan arabayı çıkarıyordun. O arada kasayı boşaltıp suçu soygunculara atmak için yeterince zamanı olmuyor mu? Ne yazık ki, böyle özel bir geceyi seçti ve sonuca ulaşması biraz uzun sürdü.

JOHN : Yalan söylüyorsun. Spriggs. Karım şifreyi bilmiyordu ki.

SPRİGGS : *(alaycı bakar)* Bundan emin misin?

JOHN : Evet, Görüyorsun, üstelik bu sadece bir güven sorunu da değil. Onun bunu yapmaya fırsatının olmadığını söylüyorum.

SPRİGGS : Şifreyi bulamaz mı yani?

JOHN : Barbara asla bunu yapamaz. Çünkü öyle bir belleğe sahip değildir.

BARBARA : *(tane tane)* iki...sekiz...sıfır...iki...sekiz...dokuz…Bingooo.

JOHN : *(şaşırmış bir halde Barbara'ya döner)* Sen şifreyi biliyor muydun?

BARBARA : Elbette biliyordum. Çözmek sadece biraz zamanımı aldı, o kadar. Bu kadar duygusal bakacağını tahmin etmemiştim.

JOHN : Ve parayı aldın öyle mi?

BARBARA : Evet.

JOHN : Ama, neden? Sana her zaman yeterince para vermedim mi?

BARBARA : Evet, verdin. Her zaman verilmiştir. Senden sürekli para istemek zorunda olmanın, nasıl bir duygu olduğunu bilir misin? Mideme ağrılar girerdi her seferinde.

JOHN : Ama istemeye devam ediyorsun.

BARBARA : Her gün daha da zor geliyor. Çekleri ölüm fermanını imzalar gibi imzalıyorsun.

JOHN : Ama bu senin müsrifliğe devam etmene engel olamamış.

BARBARA : Tam tersi, tahmininden daha tutumlu yaşıyorum. Merak edip de bir kez bana bakmayı deneseydin, aynı giysinin parasını birkaç kez ödediğini görürdün.

JOHN : Ne?

BARBARA : Butiklerde yerden atılmış faturaları topluyordum.

JOHN : Neden?

BARBARA : Çünkü terk edilmek üzereydim, John. Sana garip gelebilir, ama kendi geçimimi sağlamak zorundaydım.

JOHN : Senin geçimini sağlamıyor muyduk?

BARBARA : Hayır. Hep kıvırıyordun, hep kavga çıkarıyordun. Muhtemelen yurt dışına gidecektin. Hiç kimse kolay kolay senin paranı alamaz. Bunu bu gece de açıkça gördük, zaten.

JOHN : *(acıyla)* O zaman ölmemi beklemek zorundasın, Barbara.

BARBARA : Beklerdim, ama sen benden gençsin. Kimin daha önce öleceği belli olmaz. Mutlaka paranı da beraberinde götürürsün. Eski Viking kumandanları gibi; bütün servetini gemine doldurur, ondan sonra kuzey denizlerine açılırdın. İşte bu nedenle kendi birikimimi oluşturmaya karar verdim.

JOHN : Kendi birikimini mi?

BARBARA : Evet. Sana göre çok uzakta olmayan yaşlılık günlerim için. Eğer bu seni eğlendirecekse benim '---------- birikimim' de diyebiliriz. Şimdi eğer beni vurmayacaksan, ben yatmaya gidiyorum. Ve para için beni uyandırmaya da kalkma, bulamazsın çünkü.

JOHN : Demek sırf o parayı alabilmek için, adamların her şeyimiz alıp bizi soyup soğana çevirmesine zemin hazırladın, ha?

BARBARA : Senin her şeyin, John. *(koridor kapısına gider)*

JOHN : Evi ne zaman terk ediyorsun?

BARBARA : *(döner)* Terk etmek mi? Neden evi terk edecekmişim ki?

JOHN : Peki bunu neden yaptın, o zaman?

BARBARA : Neden mi? Çünkü şimdi, istediğim zaman burayı terk edebilecek durumdayım. *(gidip John'u dudaklarından yavaşça öper)* Görelim bakalım, ne olacak.

(Barbara çıkar)

(Trevor ve Jenny, -özellikle Jenny- sitem dolu bakışlarla John'a bakmaktadırlar.)

(John, bu sitemi fark eder)

JOHN : Özür dilerim, Jenny; başka ne diyebilirim ki?

JENNY : Hiçbir şey. Ben toparlanmaya gidiyorum, Trevor.

JOHN : Jenny!

JENNY : Ha aklıma gelmişken. Seni elbette hatırlıyorum. Hem de çok net olarak. Pantolonun komik bir şekilde, hep bacaklarına kısa gelirdi ve hep kokmuş balık gibi kokardın.

(Jenny, çıkar)

(John, Trevor' un bakışlarını yakalar)

JOHN : Üzgünüm, Trevor… ben…

TREVOR : Tamam, tamam…

JOHN : Bana ne oldu bilmiyorum. Nasıl oldu da…?

SPRİGGS : Şeyy, sanırım ben de acele yürüsem iyi olacak.

JOHN : Her şey nerede yanlışa dönüştü? Her şey darmadağın oldu…*(düşünceli bakışları Spriggs'le karşılaşır)*

SPRİGGS : *(telaşlı)* Gitsem iyi olacak. Bu olanlara üzülmemem gerek. Her şeyin ortaya çıkması her zaman iyidir. Sabahleyin her şeyi daha farklı göreceklerdir.

JOHN : Senin yüzünden. Senin ortaya çıktığın andan itibaren her şey tersine döndü.

SPRİGGS : *(geriler)* Hayır.

JOHN : *(ilerler)* Evet. Durmadan eşeledin ve deşeledin, içimizi dışımıza çevirdin, hayatımıza karıştın, ilişkilerimizi bozdun. Sadece eşyalarımı değil, hayatımı da çaldın, seni orospu çocuğu.*(tabancayı sert bir şekilde Spriggs'in göğsüne dayar)*

TREVOR : Yapma, John!

(John, tetiği çeker; silah ateş almaz tetiğin sesini duyar sadece)

(Spriggs, derin bir soluk alır, verir)

JOHN : *(kısa bir aradan sonra)* Tamam, vazgeçtim.

(Spriggs, dili tutulmuş bir şekilde göğsüne bakar, ağzına sprey sıkmaya çalışır, giysisinin boğazını açmaya çalışır, sendeler ve düşer. John ve Trevor ne yapacaklarını bilemeden öylece dururken, onu tutmaya çalışsalar da geç kalırlar. Onu oturtup, bir bardak su verirlerse de bardak elinden düşer, su yere dökülür. Cebinden bir hap kutusu çıkarır, ama haplar yere saçılır. Bir kaçını ağzına atar, sonra hepsini tükürür. Sonunda gürültüyle sırtüstü düşer. Trevor, bir an onu kaldırmaya çalışır, Spriggs, cansız gibidir.)

TREVOR : Sonunda kurtuldu.

JOHN : Ne oldu?

TREVOR : Öldü.

JOHN : Emin misin?

TREVOR : Evet, nefes almıyor. Genellikle böyle olur. Öldüğü kesin.

JOHN : Buna ben sebep oldum. Şimdi ne yapacağım, Trevor?

TREVOR : *(ciddi)* Hiçbir şey. Kimse görmedi. Kalp krizi geçirdi ve öldü. Şu silahı ortadan kaldırayım. *(silahı John'dan alır)*

JOHN : Zavallı küçük şeytan. Biliyor musun, şu anda ona karşı hiçbir acıma duymuyorum.

TERVOR : *(pencereye doğru gider)* Eminim bunu takdir edecektir. Coopers'ların ışıkları yanıyor.

JOHN : Ne?

TREVOR : Hadi sen oraya git ve polise telefon etmelerini söyle.

JOHN : Tamam *(kapıya giderken duraklar)* Teşekkür ederim, Trevor. *(yeniden Spriggs'e bakar)* Biliyor musun, adam gerçekten yanlış bir iş seçmiş kendine.

(John çıkar)

TREVOR : *(kısa bir aradan sonra)* Hadi, artık kalkabilirsin.

SPRİGGS : Kalkamam, ben öldüm.

TREVOR : Hayır, ölmedin.

SPRİGGS : O, buralarda olduğu sürece kesin ölürüm. Ben sana onun bir psikopat olduğunu söylemiştim. Bunun gibi birini daha tanımıştım. Mısır gevreğiyle birlikte jilet yerdi.

TREVOR : O geri dönmeden gitsen iyi olur.

SPRİGGS : *(Ayağa kalkmaya çalışırken)* Ona ne söyleyeceksin, ben gidersem?

TREVOR : Ona birdenbire dirildiğini söylerim. Ne bileyim, canım. Ben doktor muyum?

SPRİGGS : Tamam. Umarım gidince arkamdan kötü şeyler düşünmezsin.

TREVOR : Kötü şeyler mi?

SPRİGGS : Yani bunu kişisel almamak lazım, diyorum.

TREVOR : Kişisel almamak mı lazım? Bu tümüyle kişisel bir şeydi, Spriggs. Bizim sadece eşyalarımız çalınmadı. Kişiliğimiz saldırıya uğramış oldu, anlıyor musun?

SPRİGGS : Peki, ya ben? Ben bana yol gösterilmesini, yüksek değerler öğretilmesini ve önderlik edilmesini bekliyordum. Peki ne buldum? Ahlaki gevşeklik ve ruhsal çöküntü. Benim için çok büyük bir düş kırıklığı demektir bu.

TREVOR : Ne?

SPRİGGS : Beni suçlama. Toplumu suçla. Hasta bir toplumda yaşıyoruz.

TREVOR : Toplumu suçlamıyorum, Spriggs. Sen yaşlı bir sahtekârsın ve hep böyleydin. Ve toplum senden kurtulmalıdır.

SPRİGGS : O zaman neden beni serbest bırakıyorsun?

TREVOR : Çünkü, bunun bizim için daha güvenli olacağını düşünüyorum.

SPRİGGS : Belki de kasayı açtığın içindir, ha? Söylesene, eğer para orada olsaydı onu alır mıydın?

TREVOR : *(susma)* Bilmiyorum.

SPRİGGS : Hiçbirimiz tatmadan bunu bilemeyiz, Trevor. Sen o kasanın önünde ilk kez kötülüğün içsel dürtüsüyle karşı karşıya kaldın. İnsanın ilk sigarası gibidir. Sana bir

yararı olmayacağını bilirsin, ama yine de ona karşı duramazsın. Şimdi, en kısa yoldan karayoluna nasıl ulaşırım?

TREVOR : Karşına bir çiftlik çıkana kadar kuzeye gideceksin, oradan batıya döneceksin.

SPRİGGS : *(iç çeker)* Doğruca kuzeye, sonra batıya. Sağa, sola ya da doğruca ileriye gitmek gibi seçeneklere ne oldu? Tanrım! Bu kırlık arazilerden nefret ediyorum. Arabayla beni karşılayıp almaları lazım. Telefonu kullanabilir miyim? Queens Otele telefon etmem gerek.

TREVOR : Hatları kesmiştiniz, biliyorsun.

SPRİGGS : Biliyorum. Ben onu nereye koymuştum, acaba…?

(Spriggs bitkinin yapraklarını aralar ve saksının içinden bir cep telefonu çıkarır.)

TREVOR : O telefon hep orda mıydı?

SPRİGGS : Evet. *(telefon eder)* Bir not bırakacağım da. *(telefona)* Alo? Queens Otel mi? Beni Bayan Beaudine'e bağlar mısınız, lütfen? Evet, geç oldu biliyorum, ama bu acil. Ne? Listede yok mu? Peki, lütfen Bayan Patterson'a bağlayın, o zaman. Evet, Patterson… O da mı yok? Ah. Hayır, zamanınızı boş yere almaya çalışmıyorum. Bakın, orada Bayan Travis-Kemp diye birisi var mı? Öyle mi? Çok

iyi. Şimdi, lütfen beni ona bağlar mısınız? Ben onun kocasıyım, teşekkür ederim. *(sesini alçaltarak)* Merhaba, şimdi beni iyi dinle. Çok geç oldu, biliyorum, ama arabayla gelip beni buradan almanız gerekiyor. Ne demek istiyorsun, anlamadım? Dur, dinle. Burada vahşetin ortasında mahsur kaldım. Etrafımı şarbonlu inekler sarmış durumda. Üstelik birileri de beni silahla kovalıyor. Hemen buraya gelmeniz lazım. Eğer hemen gelmezseniz… Neden gelemiyor muşsunuz? Ne? İnanmıyorum.

TREVOR : Ne olmuş?

SPRİGGS : Ne olacak, arabayı çalmışlar. Hem de kapalı otoparktan. Gündüz vakti. Bu memleket ne duruma geldi, vallahi!

(Trevor, gülmeye başlar.)

Ne gülüyorsun?

☺ Perde ve Mutlu Son ☺